دلنډو کیسو ټولګه:
د رحمت ډالۍ
Ketabton.com
لیکوال: رحمت الله "رحمت"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت ډالۍ

د لنډو کیسو ټولګه

لیکوال :

رحمت الله رحمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: د رحمت ډالي (د لنډو کیسو ټولګه)

لیکوال: رحمت الله ،رحمت

د چاپ کال: ۱۳۸۳ه ش/۲۰۰۴م د چاپ شمیر ۵۰۰

د لیکوال تلیفون: ۰۳۴۵۸۸۷۳۲۹۹/۰۳۱۳۸۴۷۰۷۲۵

د لیکوال بریښنالیک : Rahmatcmn@yahoo.com

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام بریښنایي کتابتون

www.Larawbar.net

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

۱:وریندارې ته وایه مورې وبخښه

۲:د خوشحالۍ ورځ یې په غم بله کړه

۳:یوستا وروروتورک وو

۴:چې په ژوند میراث سول

۵:د خندا او تعجب خبرې دي

۶:اوس به د نړۍ اتل ستا سې ګوتونه پالش کوي

۷:او آخیرې سلګۍ یې دي

۸:بس ټلیفون کښیږدې

۹:خدای دې وبخښه

۱۰:چې فکر او سوچ پکار دي

۱۱:او دا غریبه مړه سوه

۱۲: بیا به بد نه کوم

۱۳:احتیاط کوه

۱۴:بیا په مسافرې کښېي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وريندارۍ ته وايه موږ وبخښه

زحمتونه يې کالل دهر چا خبري يې زغملې هرڅه به يې پرځان وړل خو چا يې هيڅ فرياد نه واورېدی. پرځوانۍ کونډه سوه دواده دوهم کال يې وچي خاوند "تورګل" يې دموټر دجنګېدو په پېښه کې مړ سو. دخاوند تربرو به هرکله چخني او کړې خبري ورته کولې او هر يوه به جلا – جلا په زړه کي ګوري ورته ماتولې ، شاپېرۍ به يوائې داورته ويل: تاسي خو لږصبر وکړئ چي زما "عيده" خو تېره سي.لنګه غوا ، داخترپسه او خو تلتکه چي ول هغه خو موراڅخه يووړل.

څو ورځي لا نه وې تېري سوي چي شاپېرۍ وګل بختي ته کوچنۍ ورولېږۍ چي خاله ته وايه يوار خو راسه.

" ګل بخته خاله چي هم يوه خورا خواخوږې ښځه وه او په توره شپه به دهر چار کره تلله. هرچا به له ميني خاله بلله ، سمدستي ځان په يوه سا را ورساوه ":

څپلۍ (ګوټونه) يې لانه وې ايستلي چي پرشاپېرۍ يې ږغ وکړ: ولي خاله دي جارسم ولي داسي راتاوېږې څه درسوي دي ؟

وختي دي ولي حال نه رالېږئ چي داسي په عذاب يې زه نوکوم نه وم درمعلومه چي په توره شپه دهرچا خدمت کوم ، بيا نوستا .

شاپېرۍ چي درد ډېره په عذابه کړې وه په ډېر تکليف يې ورته وکتل او په کانګوړاواز يې ورته وويل: ما ويل مه مي ښوره چي هسي مړه شم او څوک نه شي را خبر. بيا يې پر ډېډيو لاسونه ونيول او دېوال ته يې سرتکيه کړ او له ډېره درده يې غاښونه پرله ونيول بيا يې په ژړه غوندي (ژړغوني) اواز وويل: خاله څه درته وو ايم شکايت او بې صبري هم نه ده ښه پرداسي ځوانۍ کونډه شوم چي زما او تورګل ځوانيمرک ارمان نه سره وخوت ، نصيب ډېر ژر راڅخه مرور شو . اوس مي دده تر مرګ وروسته دده تربرونه لکه لېوان مځکي ته نه پرېږدي ، خاله زه به نو څه درته وو ايم ته نو کوم نه يې راخبره زما دژوند نو کوم ځای دخوشحالۍ دی، بيا مي هم داسلا وکړه چي خاله ته حال ولېږه اوس که ژوند وي او که مرګ خاله خو به درته ناسته وي ، "ګل بخته" خاله چي هم ډېره تجربه لرونکې مېرمن وه او د شاپېرۍ له حاله خبرېدو سره سم يې دکوچني دپيداکېدو شيان په غوټه کي ورسره راوړي وو او خاله هم لاس په کاروه ، لږ ګړۍ وروسته چي شاپېرۍ ساسمه کړه او د کوچني آواز يې پرغوږولګېدی ، دګل بختي خاله هم څېره له خوشحالۍ ډکه وه ، او پرشاپېرۍ يې ږغ کړه: زويه مبارک دي شه ، هلک دی خدای ﷻ دي يې درصالح کړي ، خدای ﷻ دي ارمان په وکاږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاپېرۍ چي د خوشحالۍ څخه سترګي له اوښکو ډکي وې وويل: خاله خدای ﷻ دي بې زويه مه کړه ، خدای ﷻ دي د بل له محتاجۍ وساته.

" خاله چي ټوله شپه په ولاړه تېره کړې وه د غسي په ولاړو پښو کور ته ولاړه ، مشرزوی چي يې اودس تازه کړی و او جومات ته تلی هغه ته يې وويل: نصرو زويه پرتاهم ناوخته کيږي نوري خبري به وروسته کوو ، په جومات کي به ملاصاحب او ميردل اکا د " تورګل مسکين " د زوی په زوکړه خبر کړې ، چي و دغو لېوانو ته څه نصيحت وکړي ، نن سهار د ملاصاحب قرائت څه بل شاني و ، هرسړی پوهېدی چي څه پېښه سوې ده ، د سلام له ګرزېدو سره سم ، ميردل اکا و خلګو ته وويل : ټول کښېنئ نن ملاصاحب څه خبري درته کوي.

هر سړي د نوي خبري د اورېدو لپاره پرخپل ځای انتظار کاوه د غه وخت ملا صاحب ښو توندو خبرو ته ځان جوړ کړی و ، د څو مبارکو آيتو ترويلو وروسته يې د کلي پرملک مخ راواړاوه ، ته چي د کونډي او يتيم غم ونه کړې څوک به يې کوي ؟

زموږ د کلي د غه مسلماني ده ، چي موږ ورته ګورو ، د تورګل مسکين له کوره يې تربرو " رازکی " او " ښاامير " لنګه غوا د اختر پسه او د کور لوښي په سپينه ورځ يووړل او د هغه کونډه يې په لندو سترګو پرېښوده. د الا څه نور ګواښونه هم ورته کوي ، مګر خدای ﷻ بيا د اسي نه کوي هغه دی برابې (تېر ماښام) د غه مېنه زرغونه شوه او د تور ګل مسکين زوی پيدا سو.

د کلي ملک موسی اکا چي په د غو خبرو خپل ځان او کليوال ملامت بلل سر يې راپورته کړ او شا وخوا يې وکتل د کلي پرڅو ځوانانو يې ږغ وکړ، ورسئ د دغو لېوانو له کوره څخه د غه څه چي يې وړي دي بېرته د غي کونډي ته وروړئ.

ميردل اکا لنګوټه پرسر سمه کړه سترګي يې په شمله وچي کړې او د تور ګل مسکين په دروازه کي يې د غه پيسې ګل بختي خاله ته ورکړې او د ايې ورته وويل: وربنداري ته ووايه موږ وبخښه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخوشحالۍ ورځ يې په غم بدله کړه

ژوند ټول په خوارۍ او غربېۍ ورباندي تېر سو ، ټول عمر د بل همسايه و ، ښه راستمن سړی و ، يو وزری و ، يوه يې نه دوي کېدي هغه دچا خبره ديوه لاسه ټک نه خيژي دوه دري بچي يې لا دمخه مړه سوي وو ، اوس يې داوروستی زوی " ګلاب " ځوانۍ ته نيژدې سوی ولاس يې په سپک و.

دادمحمد اکا به هر وخت نصيحت ورته کاوه زويه دبې ځايه کاروا و بې سره همځولو ځخه ځان ګوره خدای ﷻ مه کړه چي يوه بده راته پېښه نه سي وايم دبدو خلګو څخه همېشه بد پېښېږي ، مادديې کلي دهر سړي خدمت کړی دی په توره شپه مي يا نه ده ورته کړې. وايم خپل وس مي نه دی ځني سپمولی ته به خپلو کاروته پام کوې اوبله خبره داده چي ستا لپاره مي يو کار په نيت کي دی بيا به يې درته ووايم.

ګلاب هم ډېر ځيرک زلمی و ، سهار وختي به يې دملا صاحب څخه سبق واخيستی بيا به نو ټوله ورځ دپلار سره دمځکي په کار واخته و. په ټول کلي کي يې ښه نوم درلودی مازديګر يې همځولي " زرين " ګيله ځني وکړه : داڅنګه انډيوالي ده چي زه دي نه يم خبر کړی او ټول کلی خبر دی. چي پلار دي " زرلښته " درغواړي ګلاب چي پر هوارپټو څنګ وهلي و راپورته سو او ويې ويل : ښه ته هم خبر سوی يې ياره زه شرمېدم نه مي شوای درته ويلای زه هم بر ايي مابنام خبر سوم پرون دورځي مي پلاريوه خبره راته کړې وه خو سرمي نه و په خلاص.

مابنام چي مي پلار مورته داقصه کوله نو زه هم پوه شوم ، چي پلار مي ولي دڅه مودې څخه پرځان تنګي راوستلې وه.

نور خو پرېږده زمونږ دخوراک غنم او دلاندي پسه يې لا خرخ کړ .بس دمسکين همدا ژوند دی چي دکوزدې او واده لپاره به دغاړي کالي خرڅوي دمړو او سرمايه دارو خلګو په ودو او ښاديو کي څنګه هشت ومشُت وي څنګه ټکان او اتهونه وي.

" زرين " چي دانډيوال ګلاب خبرو وسو هيڅ جواب ورسره نه و ، صرف دومره يې ورته وويل چي : دټکانو لپاره خو ما دادی ډکه توپنچه رااخيستې ده چي صبا دي دسملان راوړل کيږي ټکان به په وکړو او يوڅه دجېب خرڅه مي هم درله برابره کړې ده دغه مي په وس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب که له يوې خوا سبا د خپلې کوزدې خوشحالي لرله خو دبلې خوا دې ته حيران و ،چې په تش لاس په دغه دولور غاړه ځنګه باسي او ځنګه به يې اداکوي په دغو چورتو او فکرو کې خوشحالي ځنې هېره وه پټو يې ټک واهه زرين ته يې وويل:

ستا يې کورودان مګر په دې سرنه سره رسيږي سبا به ټوله ورځ راسره تېروې اوس ناوخته دی کور ته به ځوک راته ګوري.

سهار چې دځلورو کسانو مرکې دګلاب دکوزدې دسملان راورسول ، زرين توپنچه په لاس د ټکانو وار ته انتظار و ، يو ناڅاپه ګوته دماشې سره ولګېده او ټک سو مخامخ ګولۍ دګلاب پر زړه ولګېده او دګلاب پرمځکه راڅپه سو نارې او چغې سوې چې ګلاب مړ شو ، خلګ سره راورسېدل ګوري چې ګلاب لکه داختر پسه په خپلو وينو کې سور پروت دی او آخري ساه يې خيژي. ښادي په غم بدله سوه بس دمسکين دکور خوشحالي وه لړګړۍ وه دخلګو سترګې له اوښکو ډکې سوې او دا يې ويل: دادمحمد اکا ته دي خدای ﷻ دزړه صبر ورکړي دغه يو زوی يې وهغه هم دمرګ په کار شو بيا پرداسې ځواني او دکوزدې په ورځ بس هغه دچا خبره"د خدای ﷻ دوستان ډېرزهېريږي " ګلاب مسکين چې يې خاورو ته وسپاری ، تردعا ګوپې وروسته دکلي يو سپين ږيری لعل محمد اکا خلګو ته وويل: واورئ خلګو بيا که دچا زوی پيدا شي يا کوزده يا واده وي بيا به دغه دغم ټکان نه کوئ ومو ليدل چې دخوشحالۍ ورځ يې په غم بدله کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ستا ورور تورک و

خدای ﷻ ستـه ښه وروړګلوي يې ده ، يو دبل په خوله دي او مشر ورور نعمت لالا ته خو بيا ټول لاس په نامه ولاړ وي ښادي اکاچي دحجرې دېوال ته ډډه وهلې وه او دنسوارو په هينداره کي يې مخ ته کتل پر جانو اکا رږغ وکړ ، ددغو هلکانو پلا ښه سړی و چي دوی دغسي صالح او دخپلي لاري دي ، مګر پلار يې نو اوسا (هوسا) ورځ ونه ليده دوی لاښه دي خواری که پرتېري سوې ، خو اوس يې ژوند ښه دی ، څه مځکه ، يوه غوا ، اووه اته پُسونه لري.

صوفي صالح چي ددوی خبرو ته غوږ واو پرمځکه يې ليکي کښلې زياته کړه : خلکو تاسي لکه چي نور حال نه په لرئ ؟

نوري خبري خو سهي دي خو يوه ستړيا ورته ګوري جانو اکا خبره ورغبرګه کړه ، کومه ستړيا چي ته په خبريې او موږ نه يو خبر سم مو په خبره سر را خلاص کړه !صوفي صالح وويل : ستړيا خو داده چي دغه کشر هلک يې ډېر بې لاري سوی دی په دغه حال کي نعمت لالا هم سلام ووايه خلکو ستړي مسيا ورته وويل صوفي صالح زياته کړه ښه شو چي نعمت هم راورسېدی ماويل : زه به دی هم په خبروم وايم دچرګانو دغلا څخه نيولې په هره بده پېښه کي دده لاس وي.

صو في صالح لاخبره نه وه خلاصه کړې چي جماعت ودرېدی ترلمانځه وروسته چي نعمت لالا کور ته ولاړی ډېر زهېر و ، دمځکي په شان يې خوله له خندا نه وه ډکه ، دوهم ورور " پيداګل " پوښتنه څني وکړه لالا ناجوړه خو به نه يې ؟

نعمت وويل : يا ناجوړه نه يم خو تر دې وروسته به ناجوړه سو پيداګل وويل : لالا نه شوم پوه چي څنګه به له دې وروسته ناجوړه شو ؟

نعمت وويل : ستا په ياد دي چي ما به هر کله و تورک ته نصيحت يا منت کاوه مور به را څخه خوابدې شوه ويل به يې دازما کشر زوی دی ، ته منتونه پرکوې او دې به بې ځايه نازاوه ، زه پوهېدم چي دغه نازونه به يوه ورځ راته غمونه شي ، مځکي هم زه څه غوږېدلی وم ، چي ځای بې ځايه سم نه ګرځي ، ماښام به ناوخته کور ته راتلی کله کله به دغه د "ګولک" چرسي پرکوټه هم يادېدی خو دمور دلاسه مي هېڅ نه شوای ورته ويلای ، ورمه ورځ ستا په ياد دي چي ما نصيحت ورته کاوه ده څنګه جوابونه راکول ، تاوليدل مور پر ما منت کاوه او پر ده يې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيدا ګل يو سوړ اسوېلی وکېښ او ويې وويل: لالا په هغه ورځ مې ډېر زړه دربانديي وسو ، دده جوابونه پرماداسي لګېدل لکه چړې چې راپکښې وهي ، که د خلګو خندا او دمور ژړا نه وای زه به يې هم په هغه ورځ خوښ شوی وای مور چې يې هم و دغو خبرو ته غوږ نيولی و او دا خبرې ښې نه پرلګېدې وويل:

څه يې کړي دي چې ټول ورته بلا شوي ياست " په ژړه غوني اواز يې وويل: ستاسي دلاسه نه دچا سره کښېنستای شي نه ولاړېدای شي کشر دی سم به شي نعمت وويل: هو ! له دې وروسته به ښه سم شي ، که پرخاندې او که پر ژاړې ، داکور به خراب شي ، نن دکلي په مينځ کي خلګو دغه خبري کولې او دده بدي پېښي او غلاوي يې حسابلې ، درازو دپاليز ، دخان دباغ او د شاګل دپسو په دغو ټولو غلاوو کي خلګو د بيياداوه ، نعمت چې ډېري ترخې خبري پرځان وړي وې ورور که يې بې لاري و ، خو بيا هم دده ورور و په هره بده يې خوابدی و او دمرګ خبره يې نوره نه شوه پټولای ، زنو يې بلګ شروع کړی ، سترګي يې له اوښکو ډکي شوې ځان يې دغه دغم وخبري ته نه جوړېدی ، خو بيا هم مجبوره و او ويې ويل: آخيري خبره داده چې اوس په لاره کي سدوزی لالا راباندي پېښ شو چې له بازاره راغلی و اوويل يې: دلاري دنيوو په پېښنه کي دوه غله مړه او يو زخمي و ، ما دتور پله سره وليدل ، يو ستا ورور تورک و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په ژوند ميراث شول

نور محمد لالا ډېر خواخوږی سړی و ، دهرچا په غم او ښادۍ يې ځان خبراوه ، ترخپله وسه يې دناتوانه اوبې وسو خلګو مرسته او کومک هم کاوه.

په دغه خپله خواخوږي سره هرچا په ښه نامه ياداوه بس دهرچا غم ورسره و ، کله کله چي به څه بده پېښه يا ظلم شوی و نو اول به يې اثر دده پرمخ معلومېدی ، کله کله به دغو بې انصافيو او ناجايزه پېښو داسي زور پر وکړی چي ويل به يې راځئ له دې ښاره کډي بار کړو نه انسانيت شته او نه دانسان قدر هغه بله ورځ يې لالو اکا ته وويل: ته هره و رځ راته وايې صبر کوه دابه سړی څنګه وکړي ، لالو اکا خبره ورغبرګه کړه : بيا چا ګلان کرل چي مځکه يې ستا پرطبيعت نه وه ماته کړې ، نور محمد چي پېښې ډېر زهېر کړی و په لاس يې دتندي خوله وچه کړه ، دمنګي اوبه يې پرسرپورته کړې ، خبره ته حيران و چي له کومه يې شروع کړي خو آخير يې وويل: لالو اکا څه درته ووايم: ته لکه چي نه څه اورې او نه څه وينې ، دلته څوک شته چي ګلان وکري يا دګلانو کار کړي ؟

دلته خو خلک اغزي کري اغزي.

لالو وويل: وروره زه خبر يم چي دغه حال دی چي هيڅوک ګلان نه کري .زما خپله په پښو کي ډېر اغزي مات شول چي لامي دګلانو پرخوا ډېر زور دی ، څه وکړم له وسه مو څه کيږي ، څوک به مو ناره واوري ، وايم ښار ناپرسان دی بس يو ګوزاره به کوو ، ښه ته ووايه ، چي بيا دي څه اورېدلي دي چي داسي دي زړه درته ډک دی.

نور محمد وويل: هرڅه مو اورېدل خو دژوند دميراث مو نه و اورېدلي. هغه بله ورځ دلاندي کلي څخه راتلم چي په لاره کي مي يو سړی ترنظر شو ، ډېر مي حيران – حيران ورته کتل نه پوهېدم ، چي مسافر دی او که لېوني ، خواره واره وېښتان، رنګ يې تک ژېړ و ، دمخ ښه الوتې ، حال يې ډېر خراب و په دغه چورت کي ورنژدې شوم سړی روغ راته ښکاره شو ، ترسلام د مخه يې ترلمن ټينګ کړم او راته ويل يې کښېنه ولي داسي په چورت کي راته ورک شوې ؟

دده سختي ورځي له ماڅه هم دسلام وراچولو وار خطاکړ، خو سلام مي ورته ووايه. دده په جواب مي سره نه شو خلاص ، ددوبې سره غرمه وه دکور پرخوا مي هم تلوار و ، خوبس ورسره کښېنستم لږ ساعت وروسته مي سړی وپېژاندی چي سد و ګل دی دپلاني .... دکاله ، ښه دپلار او نيکه سړی و ، ورته ومي ويل: څه درپېښ شوي دي ؟ ته او داحال دی ؟ لږ ګړی خاموشه او پټه خوله و ، اوښکي يې پر مځکه وڅڅېدې زماهم ستړګي ورسره لندې شوې ، خدای ﷻ شته دغريب پرحال مي ډېرزړه وسو ، ما هم په خبرو کي خپل نوم ورياد کړی ، دده به هم نه وهېر ، تاواورېدل لالو اکا : هو ما واورېدل نوره قصه راته کوه نور محمد وويل : بيا نو سدو ګل راته وويل نور محمد لالا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي ورځ تيريږي تياره زياتيږي. له کومه سره يې درته بيان کړم تاته ښه درمعلومه وه چي هيڅا ته مي تاوان نه دی وررسولی او نه دچا په تاوان خوشحاله وم ، ښه ماجت (مسجد) ، ښه مېنه ، دمېلمه کوټه ، دوه باغه ، دپالېز او کښت مځکه ، دوې باوري ، وايم ښه ژوند مي درلودی خو د خدای ﷻ کارونه دي خدای ﷻ ښه په پوهيږي چي نن بيا پر دې حال يم.

نور محمد ما ورته وويل: بې شکه دادخدای ﷻ کارونه دي چي داسي کيږي وايم چي درپېښ شول چي دې حال ته راورسېدې ؟ زه سم په حال نه يم خبر.

سدوګل وويل: نورک لالا څه به دي سرپرله ګرزوم "جاندو" خوښه پېژني چي زما تربور دی چي زه خدای ﷻ په ښه باد وهلی يم ، له هغه وخته يې راسره اخيستې ده او تر ننه يې سم قدم نه دی راسره ايښی ، په حکومت يې بندي کړم يم ، څو ځايه مځکه يې راڅخه لاندي کړې ده ، هيڅ مي په وسه نه ورسره کيږي راباندي زورور دی او نه بل چا ړغ ورته کړی دی. چي ولي ظالمه: داظلم کوي ، وايم دغه کال په کال چي کاختی دي ، بارانونه نه کيږي ، برکتونه ټول شول ، خوشحالي نه شته وايم داخو ټول زموږ عملونه دي تاواوربدل نور محمد لالا ، نور محمد: هو ما واورېدل وايم په دې کي خو هيڅ شک نه شته چي موږ دزورور ملګري يو او ظالم ته مو په ظالم نه دي ويلي.

ښه ته قصه کوه:

سدوګل وويل: وايم هغه ډېر ظلمونه راسره وکړل ، دوه کاله مخکي يې ځوان زوی داسي راوواهه چي له هغو وهلو مړ شو ، چامي ناره وانه وربده. دحکومت خلګو ته يې پيسې ورکړې ويل يې داغل وموږ مړ کړی.

ترهغه دمخه يې يو ه لور راڅخه وتښتوله ، ګوره چي مړه يې کړه کعه يې پريو چا خرڅه کړه ، توري مځکي مي پسي سپيني کړې پروطنو – وطنو وګرځېدم هيڅ درک مي يې پيدانه کړی ، بس نو يوزه اويوه کوروالا سره پاته شوو او داغمونه". په دغه حال کي سدوګل سرکښته وځړاوه او څه اوښکي يې پر مځکه وڅڅولې ، لږ ساعت وروسته يې سر راپورته کړی او داسي يې وويل: شپږ مياشتي مخکي يې عرض راباندي وکړی ، ويل يې تازموږ درمې سپی وژلی دی ، بس دحکومت سړي راغله او زه يې لاس تړلی په بند کي واچولم. دپوښتني ځوک مي نه و زما دځوان زوی غورچا ونه کړ، مګر دظالمانو او زورورو چي سپی په خپل مرګ مړ شي لا يې هم پوښتنه کيږي او ما غوندي غريبان يې په تور بند ته اچول کيږي.

وايم څه درته ووايم: زړه مي له تورو وينو ډک دی " خدای ﷻ پاک مو دي له دې ظالمانو خلاص کړي ، بس په دغه بند (زندان) کي يې اچولی وم ، چي تاڅنګه زموږ سپی وژلی دی ، هلته مي تر شا په کور والا (مېرمني) پسې زړه ختلی و ، چي پر هغې خوارکۍ به څه تيريږي. هغه هم دغو غمو لېونۍ کړې وه ، يو وار دوه مي حال په وشو چي کله –کله دکلي يوې سپين سري يوه ګوله ډوډۍ ورته راوړې ده يا يې داوبو لوښي ورسره ډک کړي وو ، خو آخير –آخير

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسدوګل ستونی له ژړا ډک شو، زني یې وبلګېدې، له سترګو یې اوښکي کښته وڅڅېدې، زما هم سترګي ورسره لندې شوې زړه مي راته وویل: چي مخ پرغره ونیسم یا یوه تېره چاړه پیدا کړم او په د غو ظالمانو پسي یې را واخلم ، چي پېژني یې وژنه یې ، خوله وسه مي هيڅ نه وه پوره بې له افسوسه ، لږګړی وروسته ما ورته وویل: سدوګل لالا بس خدای ﷻ ته به صبر کوو، نو آخیر څنګه شو ؟ سدوګل سترګي په لستوني وچي کړې او داسي یې وویل: هونور محمد لالا خدای ﷻ دي وکړي چي له دغو ظالمانو څخه خلاص شو ، نو آخیر داسي وشو چي یوه شپه مي مېرمن په اوبو پسي راوتلې وه ، چي څښاک یا اودس څه اوبه راوړي ، پام یې نه شته دباوړۍ و څاه ته ایله شوه ، دوې ورځي وروسته خلګو راکښلې وه ، بیا خو نو دمسکین کور دی چي دسپین کفن وس نه لري ، دکلي سپین سرو په هغو کالیو او پوړني کي ورته کفن ورکاوه ، چي د کلي ځو ځوانانو په دغه وخت کي دکفن ټوکر ورته راوړی او ویل یې: دغه یې ورکفن کړی ، دغو ځوانانو داهم وویل: نور نو موږ دغه ظلمونه نه شو زغملای، موږ به نور دجاندو رنګه ظالمانو نسونه ورڅېرو او دسدوګل غوندي غریبو خلګو پرڅنګ به دربږو او غور به یې کوو، بس دغوځوانانو حاجي مدو اکا چي ښه مشر سړی د ی، حق نه پټوي دځان ملګری کړی و او راغلل زه یې دبنده څخه خلاص کړم ، کلي ته ولاړم ځوک پاتا (فاتحې) ته نه دي راغلي ، ولي بې وسه سړی وم له بې وسه خلګو سره څوک غمرازي کوي ؟

شپه دوې مي هلته تېري کړې ، دیوازیتوب ژوند و که دیوې خوا د " جاندو " څخه مي دمرګ بېره وه ، خو هغه ما له خدای ﷻ راوستلې وه ، دبلې خوا بې کسي اونېستي وه لاره راڅخه ورکه وه چي څه وکړم هسي خو " جاندو" په ژوند میراث کړی وم ، بس دغه لوښي او توري (کالي) مي په موټر کي راواچول ، موټروان ته مي یو دېګ او جوال په کرایه کي ورکړی، نغدي خوما نه درلودې اودلته یې راورسولم ، اوس که دي خوښه وي زما جایداد به ستا په نوم تاته درکړم وایم چي دغه ظالم یې خوري نو یې ستا .

نورک وویل : زه چي کیسې ډېر سوځلی وم دغسي بې اختیاره ځیني راولاړشوم او دغه دی تراوسه مي سر پرله ګرځي.

لالو اکا اوس یې نوګلان بولي ، که اغغي زموږ دخلګو دغه حال دی ، چي په ژوند میراث شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخندا او تعجب خبري دي

ډېر خلګ راغلي وو ، دعلاقې خانان ، ملکان ، دوکانداران او څه غریب خلګ او دحکومت چارواکي هر چا په زړه کي یو څه جوړه کړې وه چا فکر کاوه چي دلته به مي څوک وپېژني چا ویل ، چي حکومت به څه راکړي یا به څه محصول او غم راباندي کم کړي ولي چي دادترقۍ او پرمختګ لپاره مجلس او غونډه ده.

خیرهر سړی دخپل فکر نیلی ښه پرځغلولی و " که له یوې خوا ګرمي وه خوله بلي خوا نه اوبه و ې، نه داوبو خدمت ګار . څو دښېر بتو جېکونه وو هغه هم صرف دمعززینو مخ ته پراته وو ، دچوکیو هم دغه حال و ، درانه او سرمایه دارخلګ پرچوکیو او غریب خلګ پرمځکه ناست وو ، ډېري خبري وشوې خو هرچا داکوښښ کاوه چي داسي خبره ونه کړي چي دحکومتي چارواکو بانه درانه اوخوابده شي ، چا دامن او کرارۍ صفت کاوه ، چا دترقۍ کارونه ستایل ، ملک نصرو ، چي له حکومته یې ډېر څه وړي وو ، څو کاله یې مالیه (ټیکس) هم نه و ورکړی اوڅه نور جرمونه یې هم کړي وو ، دحکومت او حاکم صاحب ډېر صفتونه وکړل.

حاجي شاګل وویل : دانوی حاکم چي راغلی دی دا د لوی او لوړ خاندان سړی دی ،هغه بل کال زه ددوی کور ته ورغلی وم دده له پلار سره شل کسه غله او بدماشان (بدمعاشان) په کوټه کي ناست وو ، خلګو وویل : داکور هیڅکله له مېلمنو نه دی خالي شوی ، دوست محمد اکا چي ښه خواخوږی سړی و هم دلته ناست و داټولي خبري داسي پرلګېدې لکه دمارزهر ، خوبده داورېښه وه چي سرمایه دار نه و ، په دې وخت کي دغونډې دمطلب او مقصد په باره کي لیکل شوي کاغذونه پردېوالو ولګول شول. چا – چا ته هم دانه مانه ورکړل شو او یوه حکومتي افسر دغونډې مقاصد هم بیان کړل ، دغه وخت چي دچا په دغو خبرو سر خلاصېدی په هغوی سرونه کښته وځړېدل ، نه پوهېدل چي څه وکړي او څنګه رشتیا ووایي او دغه خبري ردي کړي.

" په دې حال کي حاجي نذر ګل اکا لنګوټه پرسرسمه کړه ، پټو یې پراوږو واچاوه دغسي دخبرو ځای ته بې واره راولاړ شو خلګو ټولو یو بل ته سره وکتل او دایې سره وویل : اوس یې ګوره ما نه درته ویل ، چي حاجي صاحب دپلار اونیکه څخه خان دی ، دقام دیندارہ مشر دی ، هر وخت یې دولس غم خوړلی دی ، دظالمانو څخه نه بېرېږي او نه دغلو ملګری دی اوس یې ګوره ! حاجي نذر ګل اکا په دغه وخت کي په خبرو پیل وکړ ،

واورئ خلګو دغه څه چي تاسي واورېدل داصرف خطاایستل دي اولېوه په خړسپي تېرول دي.

موږ نور دغه لېوان دخړ سپي په نوم په رمه کي نه پرېږدو ، چي دمېږو نسونه ورخیري کړي . پرموږ یې لکه چي دحیوانانو فکر کړی دی که څه ؟ امنیت چېري و په سپینه ورځ غلو لاس اچولی دی ، شپه خو لا څه کو ې، هره ورځ چي اوري یوه دوې غلاوي شوي وي ، دالا څه کوې ، هغه بله ورځ یې په هغه لاندي کلي کي څنګه ښه ځوان ویشتلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، سړی ماښام خپل کور ته زړور نه شي ورتلای ، د شپې چې سخت مریض پېښ شي هغه بله مري یا به یې خلک د سر په سودا تر ډاکټره رسوي ، دا اوس امنیت دی دې ته تاسي امنیت وایاست ؟

ولي حکومت او مشران دغه شپږ کسه غله نه نیسي او سزا نه ورکوي ؟ دغه بې کاري خو ټوله دغه زورور جوړه کړې ده ، ولي رشتیا نه سره وایو ؟ داسي معلومېږي چې د دې نوي حاکم سره نور غله ډېر شوي دي ، موږ له حکومته غواړو چې دا حاکم لېږي کړي او هغه بل پخوانی حاکم موږ ته راولي ، هغه حاکم ښه سړی و ، هغه په هر کال کي عدل کاوه هغه د خان او غریب فرق نه کاوه ، " په دې حال کي ډېرو خبرو او جذبې د حاجي صاحب په خوله کي ناړي وچي کړې ، سفر محمد دغه وخت یو ګلاس اوبه ورکړې ، ها حاجي صاحب یو وار دا یو غوړپ اوبه وڅیښنه تر ژبه دي جارشم ، رشتیا چې ایمانداره مشر یې ، وایم تا دي خدای ﷻ پاک زموږ له مینځه څو ورځي نه باسي ته خو د پلار او نیکه سړی یې " .

حاجي نذرګل اکا تراوبو څښلو وروسته وویل : د حکومت سړو داوویل ، چې موږ به درایت یا عوامو څخه دا... دادغم د محصول (ټیکس) په نامه اخلو او دوه کلي مو په دې درونړول چې هلته به یو پارک د ساعت تېري لپاره جوړ کړو ، یو کلی او څو دوکانونه لا نور هم درنړوو ، زه وایم چې حکومت داسي دی لکه ورور او رعیت یا عوام داسي دی ، لکه بل ورور نو زما په فکر ورور ته نه ښایي چې د ورور کور ورونړوي.

کاکا زموږ خلک د ماښام ډوډۍ نه لري ، دی موکورونه رانړوي او د ساعت تېري میدان راته جوړوي. دغه ته حکومت ترقي وایي ؟ د خندا او تعجب خبري دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به دنړۍ اتل ستاسي ګوتونه پالش کوي

تورو ښېښتان، ښې غټي سترګي ، دګلاب په شان مخ ، کړه وړه يې ښه پرله برابر وو ، داسي معلومېدی لکه له يوې ښې درنې کورنۍ څخه چي وي ، مګر لباس يې داوخت نه وپرله پوري . خيرن او غوړ کالي ځای پرځای پينې هم باندي معلومېدې ، لکه دبل جامې(کالي) چي يې اغوستي وي ، پرتن يې برابري هم نه ښکارېدې ، دوکاندار ورته وو ويل:

ولي سبق نه وايې چي داکار کوې ، ګلزار چي په کار بوخت وو ويل: ښه دی کاکا جانه وبه يې وايم. دوکاندار ورته وويل: کله به يې ووايې ؟ګلزار وويل: چي مړ شم بيا به نو ډېر سبق ووايم: دوکاندار وويل: څنګه چي مړ شې بيا به نو ډېر سبق ووايې.

"ګلزار چي ددوکاندار يو ګوټ (بوټ) پالش کړی و اوبل پاته وپرمخ راغلي خولي يې لکه پرګل دشبنم څاڅکي دلاس په چپه خواپاکي کړې او دوکاندار ته يې وويل: زه مجرم يم ، زه بايد اول ووژل شم.

دوکاندار چي يو لاس يې په سودا اخته و او فکر يې دهلک په وناولده خبروکي و او حيران و، ويې وويل: ښه هلکه ته سمه خبره وکړه ته څنګه مجرم يې او تا څه جرم کړی دی ؟

په دې کوچنيوالي کي خو زموږ کوچنيان هيڅ جرم نه شي کولای ، سها روخت ناری(ناشته) وکړي ، شيدې ، هګۍ او څه نور شيان ورسره وخوري ، سرپه هنداره کي غوړ او برابر کړي بيا يې نو په موټر کي راواخلو او دښوونځي په دروازه کي يې کښته کړو، غرمه ناوخته يې بيا په موټر کي راولو ، ماپښين بيا بل استاذ چي موږ يې ماسټر بولو هغه ورته راځي ، انګلش او نور څه ورزده کوي ، مازديګر بيا څوک کرکټ يا فټبال او نور څه کوي ، ښه ته ووايه: تاڅه جرم کړی دی ؟

دګلزار چي دغه وخت دخپل ولس ا و دځان تول زحمتونه او دردونه يوپه يو مخ ته پراته وو او ددغه دوکاندار او دنوري نړۍ دولسونو ناز او نخرو دده دسترګو کاسې له اوښکو ډکي کړې وې ، داسي وويل:

زه په دې مجرم يم چي زه دافغانستان يم او افغان يم ، موږ يو نيم ميليون شهيدان ورکړل ، دوه ميليونه معيوبين ، ګونډان او ړانده شول ، پنځه ميليونه زيات او کم مهاجر او کډوال شول، وطن مو کنډواله شو .

کونډې او يتيمان مود مجبورۍ فقر ته اړشول ، څوک په نيم نس دنورو منتونه پرځان وړي ، په ګاونډې او عربو ملکو کي په نيمه مزدوري درانه کارونه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته هلته چې دچا خوا ورته بده شي ورته وايي : ته هم خبري کوې ته خو ماجر(مهاجر) يې. هر ځای چې څه بده پېښه (واقعه) وشي ، هرڅوک يې وکړي ، نوښه او آسانه کار دادی چې پر افغاتن وتړل شي ، ګلزار چې په خبرو ښه موسم نيولی و ، دوکاندار هم لاس ترزني ملامت غوندي ورته کتل ، څه نور خلګ هم ودې مجلس ته غوږ وو ، ګلزار وويل: کاکاجانه تا واورېدل ، موږ همدغسي هرڅه په خپل وطن کي درلودل.

يوازي موږ دوې کوټۍ چې تاسي يې بنګلې بولئ ، دوه باغونه ، ښه ډېره مځکه ، درې غواوي ، شل دېرش پُسونه ، دوه ښه اسان ، دسپرتيا موټر وايم څه درته ووايم: خدای ﷻ پاک هرڅه راکړي ووداسي نو هرڅوک درواخله چې څه ناڅه شی يې درلودی ، ښه جنت غوندي وطن .... ښه باغونه ، رواني اوبه دوطن مېوې په مونورو ملکوو ته تللې ، وايم په جنت کي اوسېدو دلته خو اوبه لاپه بيه دي . ګلزار چې دمهاجر-مهاجر په نامه دنورو افغانانو په څېر ډېر تنګ شوی و ، ايله اوس يې دخپل زړه دتاوايستلو لپاره دوکاندار او څه نور کسان دخپلو خبرو تراغېز لاندي راوستي وو ، دلته نژدې يوه سړي ګلزار ته اوبه ونيولې ها دا يو غوړپ اوبه وڅيښه هلکه ودي ژړولو ، ګزار اوبه پرسر پورته کړې ، بيا يې برش پرګوټ (بوټ) وګرځاوه او خپلو خبرو ته يې داسي دوام ورکړی ، تاواورېدل کاکاموږ دغه ښه ژوند ، جنت غوندي وطن ، په ميلينو انسانان دخپل وطن ، ناموس او عزت لپاره قربان کړل ، که ددغه سره ښامار روس مخه موږ نه وای نيولې ستاسي به څه حال وای ، موږ په خپلو قربانيو سره دغه ښامار له دنيا څخه ورک کړي او دنړۍ نورولسونه مو هم ځيني خلاص کړل ، اورېدلي مي دي چې زموږنيکه ګانو په دې پېړۍ کي دنړۍ يو بل قوت " انګرېزانو " ته هم ماته ورکړې ده.

اوس نو افغانان ددې وړ دي چې سړی يې پر لاسو مچ کړي او دنړۍ اتل او قهرمان ته اتل او قهرمان ووايي او که يې خلګ په ډېرو وولي او ددغه زخمي زمري پښې نوري هم ورماتي کړې.

دادنړيوالو انصاف دی چې هغه سره ښاماران اوهغه زموږ قربانۍ يې هېري کړې ، چې لامي اوس هم پرکراره نه پرېږدي او زموږ پر سر سوداګري کوي ، دغه دلته هلته چې دخلګو بچيان او مېرمني بې غمه ګرځي داخوزموږ دمېړاني برکت دی.

ولي لا داخلګ حقيقت نه مني او موږ ته په سپکه سترګه ګوري ، په دغه وخت کي ددوکاندار او څو نورو ولاړو کسانو په سترګو کي اوښکي ډم ولاړي وې او هېڅ جواب يې نه درلودی ، ګلزار چې دواړه ګوټه پالش کړي وو او له درده يې پر دوکاندار وروغورځول ، ها واخله ، اوس به دنړۍ اتل ستاسي ګوټونه پالش کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او اخري سلګۍ يې دي

دګلاب ګل و، ټول کلي په ښايسته و، پلار او مور به هم ښه نازاوه، ماښام به يې له بازاره پلار څه ناڅه شی ورته راوړی، په دغه کوچنيوالي کي خدای ﷻ له ښايست سره – سره ښه عقل او پوهه هم ورکړې وه.

کله کله به د ماما يا خاله زامنو کور ته بوتلی، هلته به يې خو شپې وکړې هيڅ بد يې نه کول، هرشی که به بې ځايه پروت و، هغه به يې پرځای اېښوول. چاکو، اورلګيت(باکس) او دوايي چي به يې دنورو کوچنيانو په لاس کي وليدل مشران به يې په خبرول. هر وخت به يې لاس، مخ او کالي پاک ساتل. بس هغه دچا خبره خدای ﷻ ورښوولي وو، هر چابه "چارګل" ښه ياداوه. وايم په ټول کلي کي صفت يې کېدی، له خپلي خور جميلې او مور سره به هر وخت دکور په کاروکي بوخت و ماخوستن به مور ورته وويل: چارګله زويه ستړی شوی يې، نور ځايونه به زه هوار کړم ته ورشه ويده شه ټوله ورځ دي آرام نه دی کړی.

چارګل به ويل: موري ماته ښه کارونه خوند راکوي هغه بله ورځ مي پلار ويل: دهر چا سره مرسته کول دښه انسان علامه ده. کله – کله به له پلار سره دلويانو او مشرانو خلګو مجلس ته هم تلی او هلته به يې دمشرانو خبروته غوږ نيوی او خبري به يې زده کولې، چېري چي به په کلي کي ډوډۍ او مېلمستيا وه، نو هر چا به "فتح لالا" ته ويل، چي چارګل دي هېر نه شي هغه به خامخا درسره راولې.

دسبق سره يې ډېره مينه وه سهار وختي به مسجد ته د سبق لپاره تلی، سکول(ښوونځی) په کلي کي نه و، ماښام تياره چي به يې پلار له بازاره راتلی، نو ده به تر راتلو پوري انتظار ورته کاوه، اودلاري خواته به يې کتل. پلار که به يې ټوله ورځ ستړی و يا به يې څه خپګان يا خوابدي لرله، نو ماښام به د چارګل او جميلې په خوږو او ښو خبرو هوسا کېدی.

چارګل به کله –کله پلار ته ويل: پلاره ما هم بازار ته درسره بيايه، زه به هلته کومک درسره کوم خو پلار به ورته ويل: زويه ته لاوس کوچنی يې، ته اوس خپل سبق وايه.

چارګل: هو پلاره زه به سبق وايم، سبق زما خوښ دی، دهغه لاندي کلي ملا صاحب چي نصيحت کوي، رېږ يې زموږ کورو ته رارسېږي، داسي ښې خبري کوي زه هر وخت غوږ ورته نيسم.

يوه ورځ چي فتح له بازاره ناوخته ماښام کورته راغلی د چارګل مور ورته ويل: سرېبه يو وار دي داجميله په موټر کي ډاکټر ته وړې وای، له غرمې څخه ډېره په عذاب ده، ماپښين مي حال درلېږی خو هغه ثوک نه سو پيدا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فتح چې لور ته ورتېر شو ګورې چې هغه پربل حال ده ، ږغ يې پر وکړی ، لورې جميلې څه درشوي دي ؟ خو جميلې ږغ نه شو کولای ، يوائې يې سر ته لاس وروړی يعني دسر له درده ډېره په عذاب يم ، دپلار او مور سترګې په اوښکو لندې شوې چارګل هم ټوله ورځ دجميلې په ناجوړې دېغ او اخوابدی و ، له فتح څخه نوره ورکه شوه ، دغسې وموټر ته وخوت او په ډېره تېزی يې موټر پر شا راوست ، چې مخ يې راوګرځوي ، يو ناڅاپه يې ږغ ترغوږشو دغسې دچارګل مور هم په ناره کړه ، خوله دې له خاورو راډکه کړه فتح چې له موټره راکښته سو ، ګورې چې چارګل زوی يې په موټر وهلی دی او اخري سلګۍ يې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس ټلفون کښېږدي

پردل وويل: نوروز اکا په ياد دي ، دي. زموږ د کلي ښنګه ښه ژوند و ، چا په لږ درلودل چا به کم ، دچابه لس دچابه شل دچابه زياتي مېږي او وزې وې ، شپانه به خپله رمه پروخت د څر لپاره بېوله. له رمې سره به دوه غښتلي سپي هم ورسره وو چې يو لنډى او بل برګى نومېدى.

وايم: پردانژدې حد لېوان نه شواى پرراتلاى ، رمه چې به کلي ته راورسېدله ، مېږي او وزې به پرکونه سوې او دخپلو کورو په لور به داسې ورپرېوتې لکه دډېرو شپو پردېسي چې وي ، د هر کور له خوا به دوريو او مرغو مانو اوازونه پورته کېدل ، او دخپلو مندو و راتلو ته به په هر کلي کې وو ، يو وار به مېږې اووری ، وزې او مرغومان سره ګډ شول ، مېرمنې به کټوې او لوښې په لاس ورته ولاړې وې څو دلوشنګ له کاره ځان فارغه کړي.

هوا او اوازونه به سره زمزمه کېدل ، دخوشحالۍ فضابه جوړه وه ، نو روز اکا پرتندي لاس تېر کړی ، لنګوټه يې ومخته کښېښودله ، سترګي يې له اوښکو ډکې وې ، زياته يې کړه ، رشتيا هم پردل لالا هغه ښه وختونه وو ، شيدې ا و مستې هرځاى ډېرې وې ، غرمه به يخو او سړو شلومبو دتبې له ډوډۍ سره ښنګه خوند کاوه ، دکلي شا وخوامځکې به په پالېزو کرل شوې وې ، هندوانې او خټکي خو بې حسابه وو ، دغرو دچينو سړې اوبه او ددښت دګلانو بوی خو پر سړي باندې داسې لګېدی لکه شهد او عسل.

وايم: لکه دلقمان حکيم صاحب دوا او درمل اوس خو مو دادی تر زړه وينې څاڅي او سترګي مو له اوښکو ډکې دي ، دغه دوه درې کاله کاختي او هغه پخوانيو مصيبتونو هيڅ نه راپرېښوول ، مېږې وزې ، خو مو ټولې مړې شوې ، باغونه وچ شول ، کښت کرونده ختم شوه ، دخوراک شی نه شورا پاته.

وايم: وچ وړه لاله بازاره په پورراوړو ، اوس خو دادی پور لا څوک نه راکوي ، چاچي څه وس درلودی هغه بازار و او ښارو ته کډه شول ، چاته خواري پيدا کيږي او ډېري يې هلته دربدره ګرځي ، خواري او مزدوري هم نه ورپيدا کيږي ، داوبو غوړپ په څاګانو کې وردېدی چې باغونه او رمې يې درلودې هغه وفقر ته اړشول.

پردل لالا وويل: هو نوروز اکا تا دفقر خبره وکړه ، هغه بله شپه مې په بازار کې وه ، په جومات کې يوه سړي دمرستې ږغ وکړی اويوې خوا ته يې پټو هوار کړی ، سړی شناخته رامعلوم شو ، ښه مې ورته وکتل چې خدای ﷻ دوست اکا و ، چې خلک سره ولاړل ، پوښتنه مې ځنې وکړه ، دوې رمې يې مړې شوې وې ، په صحرا کې دځان پرمرګ بېرېدلی و ، بل چا کومک ورسره کړی و ، ديوچا تر غوږې يې راوستلی و ، دومره خرڅ نه و ورپاته چې ځان تر يوځايه پورې ورسوي يا يې ماښام وخوري، داسې نو ډېر دراخله ، نوروز اکا يو سوړ اسويلی وکيښ او ويې ويل: ياره پردل لالا خدای ﷻ دي فضل کوي نيمه دنيا له فقره سره مخامخ شوه . وايم: يوازې دغه خدای ﷻ دوست اکا دراخله چې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې مانده و ، هرڅه خدای ﷻ ورکړي وو ، هر وخت پر شلو کسو مېلمنو غښتلی و ، مګر خوارکی نن دادی سوال کوي ډېره سخته کاختي او وچکالي شوه.

پردل لالا وويل : دالکه چي ټول زموږ عملونه دي ، چي داسي راسره کيږي ، وايم ، زموږ څه کول دخلګو سره مو معامله ښنګه وه او له خدای ﷻ سره مو وعده څنګه وه ، دخير او خيرات دروازې وتړل شوې. پخوا به څنګه پسونه او غوايي د رب د رضا لپاره حلالېدل ، وايم : خيرات خو څه کوې فرض زکوة هم نه ورکوي ، پخوا چي به يې نه وې ليدلی پوښتنه به يې کول اوس چي په مخه درشي مخ درڅخه اړوي ، هغه ښه سړی به نو درته وايي . بس شکر دی معنا دا چي نوري خبري مه کوه راڅخه ولاړشه ، ستا به داخيال وي چي دامي دکلي دی يا مي دکاکا زوی دی ، دوکان او کوټې ته به ورشم ، پوښتنه به پر وکړم چي دروازې ته ورنژدې شې ، توري هنداري به يې وي سړی به نه معلوميږي ، چي څوک سته او که نه ؟ بيا نو ددروازې دخلاصېدو په چم هم نه پوهيږي.

کله-کله په لارکي يو سړی ولاړ وي ، هغه دمخه لا درباندي ږغ کړي چي حاجي صاحب نه شته معاف که ، وروره ولاړشه ، ته به پوښتني ته ورځې دوی چي وايي خيرات غواړي ،که دي بخت پرځای و ، نو به دي دننه ورپرېږدي ، بيا نو دادرک نه درمعلوميږي چي روغبړ يا ستړي مسيا ښنګه ورسره وکړم او ګوتونه چيري وکاږم ، ته خپلي وصيلي او قرابت په مخه رااخستی يې ، خو په داسي ناولده ځای کي ورننوځې چي که خدای ﷻ په خير ځني راوايستې ته چي روغبړ يا جوړ په خير کوې په دغه حال کي دي دوه يا درې ګلاسونه چپه کړي يا مات کړي وي ، ولي ستا کوټ او پتو دواړه درځيږي ، له نا پامۍ څخه دي پښه تر ځايه سمه نه رسېږي.

وايم : څه سر دي پرله ګرځوم پريوه لويه سرګردانۍ واوښتې ، په دغه حال کي هغه ستا قريب يا شناخته هم پرځای نه وي ، يودوه منشيان يودوه کشران وي هغه هم چا پراخبار سر ځړولی وي ، چا يو کتاب يا دحساب ماشين مخي ته ايښی وي ، چا بيا ټلفون غوږ ته نيولی وي ، دالو الو (هيلو هيلو) نارې پکښې وهي او دابه سره وايي :

څنګه سو ، دورسېدی ، بازار څنګه دی ؟ بس درسره رايې نيسه ، دستي شل لکه درحواله کوم ، هو – هو بس صحيح دی ګټه کوي. دلته نو يو وار سره وخاندي په دغه حال کي بيا دټليفون يوه کيلۍ (بټن) ووهي اوس نو دهغه بل سړي خبري هم اورېدل کيږي ، بيا ورته وايي ښه موسم څنګه دی؟

جواب : دباندي ګرمي ده ، خو موږ ايرکنډيشن ته ناست يو .

پوښتنه : برايي مو څوک مېلمه و ؟

جواب : لنډو او پيرک ، څنګه ورقي مو وکړې هوبازۍ چا وګټله ، موږ دوې بازۍ ځيني وګټلې ، ښې دوې بازۍ مو ځيني وګټلې ، بيا خو نو پر زورور واست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه: څه وخت ویده شولاست ؟

جواب: داسي د سهار خوا وه د سهار لمونځ هم راڅخه قضا شو ښه د سهار لمونځ در څخه قضا شو ؟ هو .

پوښتنه : هغه نور چیري دي ؟

جواب : هغه لا اوس هم ویده دي ، زه اوس داسي څانښت مهال ستا د ټلیفونه په ږغ راویښ شوم مخ مي لا نه دی پرېولی.

پوښتنه: ناری (ناشته) خو مو هم نه دی کړی ؟

جواب: هو اوس به مزدور راشي شیان به راوړي.

پوښتنه: نن ماښام چیري یاست ؟

ځواب: نن هم دلې یو ، نن نو بازي ډېره ګرمه ده.

دلته بیا داخبري سره وکړي اوکې – اوکې (Ok, Ok) بس ټلیفون کښېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای (ج) دي وبخښه

چي دوري ورځي به يې نه سره وليدل داسي به وتا چي ويل هيڅ خوشحالي يې نه ده ليدلې ، توري مځکي به يې سره سپيني کړې ، يو په بل پسي به ګرځېدل هيڅ ځای به خوند نه ورکاوه ، کله چي به يې سره پيدا کړل تا به ويل دکلو پردېسان دي ، بيا به يې نو زړونه سره تش کړل او ټول رازونه به يې سره وويل : کله –کله به په يوه نيمه خبره کي ګيلې هم سره راغلې ، بيا به نو مانېجن او په کاږه مغزي سره ولاړ شو او يو بل ته به يې ويل ستا خوښه ده ته دغسي کوه .

کله به ورځ دوې او کله به څو ورځي سره خوابدي وو ، مګر صادق او زلمی دومره سره ګران وو چي بيا به يې يو بل ته دپخلا کېدو لپاره پلمې لټولې ، کله به يې ويل : يا ته مه ښوره بله ورځ به داسي نه کوي ، ددوی په خوابدۍ به ټول کلی او ملګري پوهېدل ، ولي هر يو به داسي معلومېدی لکه پاچهي چي ځيني تللې وي ، ناسته ولاړه به يې دپخوا په شان نه وه ، کله به له صادق څخه نورو ملګرو پوښتنه وکړه : صادقه ! ډېر ديغ (خوابدی) يې سم مجلس نه کوې اونن دوهمه ده زلمی هم نه درسره معلومېږي ؟ صادق به وويل : کار به لري نه به وي خلاص ، جانان چي هم دکلي دښو هلکانو څخه و او دصادق او زلمي په خوابدۍ باندي خوابدی و ، شاوخوا يې وکتل خولۍ يې پر سرسمه کړه او صادق ته يې داسي وويل : ياره صادقه ستا او دزلمي په انډيوالۍ ټول کلی ښايسته و ، همځولي به پرتاسي راټول وو ، اوس چي تاسي دوه خوابدي شولاست له مور څخه مو لا رورکه کړې ده ، چي څه وکړو ؟

يو وار يوه ته ورشو ، زارۍ ورته کوو او بيا بل ته ورځو چي څه پېښه ده ، خو يو هم حال نه وايا ست ، څو شپې ژوند دی چي په خوشحالۍ تېرشي ښه دی که په خوابدۍ ، دا به تاسي موږ ته نصيحت کاوه چي سړی يو دبل سره ښه کوي ، دصادق چي دغه وخت خپل ګران ملګری زلمی سترګو ته ګرځېدی او هغه خواږه مجلسونه چي هر يو يې لکه دشب قدر شپه يا دکوچني اختر ورځ چي هر کله نه وي ، که به ټوله ورځ هر څه سترې کېدل ، خو دمازديګر په مجلس او ليدو به يې ځان هوسا کاوه او مازديګر ته به داسي وو ، لکه څوک چي دجنت پر لار باندي ځي . صادق په جواب کي وويل : جانانه ته خو ښه وايې مګر ما په ټول ژوند کي چپ قدم نه دی ورسره ايښی . صرف هغه بله ورځ ما دا ورته وويل : باغ ته درغلم تاهيڅ مجلس نه راسره وکړی، بس پردې خبره زلمی خوابدی شو ، دوه درې واره به زه نور ورسره مخامخ شوی يم ، خو ده ځان پر خوابدۍ باندي اچولی و او لاره يې بدله کړې ده ، ښه ته ووايه:

دی به زما څخه پردغه لږ خبره او ګيله باندي دومره خوابدی کيږي ، زه چي خدای ﷻ مه کړه دی پرسرباندي ووهم ، لا بايد دی خوابده نه کړي ، بيا زه ورغلم . په دغه وخت کي صادق دسمال له جيبه راوکېښ او سترګي يې په وچي کړې او ويې ويل: اوس ته ووايه چي زه ملامت يم او که دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان ورته وويل : ماته همداسي معلوميږي لکه ده چي زياتوب درسره کړی وي ، رشتيا هم څوک له انډيوال سره داسي نه کوي لکه ده چي له ستا سره کړي دي.

هغه بله ورځ زه ددوی په باغ کي ورسره ناست وم دزلمي مشر ورور "مهربان " ورته وويل : هلکه داصادق دي لکه چي خوابدی کړی دی ، چي اوس نه درسره معلوميږي ، خو زلمی هيڅ جواب نه ورکاوه ، صرف يې داوويل : هيڅ نه ده پېښنه. آخر مهربان ورته وويل: نن يا سبا به خامخا ورځې او صادق به پخلا کوې !.

" په دې حال کي جانان دچايو پيياله پورته کړه دصادق زړه له دردمنو خبرو ډک وو " ويې ويل : جانانه ! هسي مي تادزړه غوټه خلاصه کړه او زخمونه مي لا تازه کوې ، وايم څو ورځې مخکي دافغان اکا په پالېز کي په مخه راغلی ، مخ يې راڅخه واړاوه او لار يې راڅخه چپه کړه ، دبل چا خبره دوندي پرچانه درنېږي لکه ديو ګران دوست او انډيوال ، بيا دزلمي غوندي ښه انډيوال ، بس دی خدای ﷻ دې وساتي ما يې د انډيوال حق څه ورادا کړی دی ، څو واره ورغلم چي زياتوب لا هم ده کړی دی.

جانان ورته وويل: صادقه چای درواخله ، سرې سوې ما ټولي درڅخه وکړې ، خدای ﷻ به يې خير کړي. صادق چي پياله پورته کړه جانان ته يې وويل : صادقه ته دچايو خبره کوې ، وايم ما ته ددنيا هيڅ شی خوند نه راکوي او نه ددنيا په شيانو کي وفا پاته ده.

وايم تردې وروسته ددنيا هيڅ شی پرهيڅ نه بولم مګر زلمی مي يو وخت نه هېريږي ، کوښښ کوم چي هغو ځايو ته ولاړنه شم چېري چي زه او دی سره ګرځېدو ، دده په رنګ چي څوک ووينم ، لا مي دی وسترګو ته ودريږي ، دجمعې په ورځ تا راته وويل چي ما او زلمی اختر ته يوه رنګه کالي کړي دي ، له هغه دوکاندارسره هغه رنګه يوه جوړه کالي لا نور هم پاته دي ، هغه به ته کوې او ځان ته به يې جوړوې.

مادرته وويل : کوم شی چي ماته دزلمي ياد تازه کوي دهغه شي زه تاب نه لرم او بيا چي دزلمي په شان کالي ما اغوستي وي ، زما يو پټو دده دپټو په رنګه دی ، اوس زه هغه هم نه رااخلم او بيا زه اختر څه کوم ، اختر خو هغه وخت و ، چي زه په ښه زړه وم.

جانان ورته وويل: نوري خبري پرېږده درځه چي يو وار ورشو.

صادق وويل: دڅه لپاره ؟ بس دی نورنه ورځم.

جانان ورته وويل: هغه برايې ناجوړه شوی و ، بيا يې ډاکټر ته يووړی.

صادق وويل: دغه دی ولي يې ماته حال نه رالېږی ، زه به هم ورغلی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان وويل: ټوله شپه يې يادولې ، چي کله به يې درد سپک شو ، دستي به يې ماته وکتل او راته وبه يې ويل: ته وايه ما به صادق وبخښي او يو وار به يې ووينم ؟

ماخو ډېري پوړې وسره کړي دي ته وا اوس به يې نه راولې ؟ مابه ورته ويل اوس خو شپه ده سهار چي دی خبرشي خپله به راشي " بيا به يې لږ تسلي او ارام وشو " نو اوس درځه چي ورشو او هغه دی دزلمي ورور يونس هم زموږ وخواته په منډه راروان دی ، يونس چي رانژدې شو ، ساه وهي. هلئ –هلئ جانانه ، جانانه ، صادقه راځئ – راځئ ما ټول کلی درپسي ګښت کړی دی ، هلئ راځئ زملی ډېر په عذاب دی ويل يې صادق راولئ ، چي يو وار يې ووينم.

" دصادق او جانان هم په دې خبره سره حال بدل شو ، سترګي يې له اوښکو ډکي شوې ، بس په منډه راروان شول چي راورسېدل ، دغسي په خلګو کي دزلمي وخواته ورتېر شول ، ګوري چي پرزلمي دمرګ خولې ورماتي دي ، صادق په ګانګوره او ژړغوني آواز پرېږغ کړه. زلميه ، زلميه !

زلمي چي داږغ واورېدی چي صادق دی سترګي يې راروني ړې ، شونډان يې سره وښورول ، معلومېدی لکه صادق ته چي وايي ما وبخښه او رخصت راکړه.

په دغه حال کي دصادق پرمخ اوښکي رارواني وې او دآخر ځل لپاره يې پر تندي مچ کړ او دايې ورته وويل: ته ما وبخښه ته حق را پل (وبخښه) کړه ! ماولي ستا په ناجوړۍ ځان نه وخبرکړی ځنګه ژر راځخه ولاړې ، زه هم نور ژوند نه غواړم صادق هم دغسي بې حاله ولوېد او دواړو خپل پور اداکړي.

خدای ﷻ دي يې وبخښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي فکر او سوچ په کار دی

نن ماښام يې د ډوډۍ پروخت د جهانګير او لاجورد زامنو قيصه کوله ، حاجي صاحب ښه سړی دی چاپې نوم په بده خوله نه دی اخيستی ، په کورکلي کي يې دهر چا په غم او ښادۍ ځان خبر کړی دی ، له بې وسه او بې کسه خلګو سره يې تر خپله وسه مرسته کړې ده ، دژوند تودې او ترخې ډېرې پرراغلي دي ، تل به يې زامنو ته داويل چي خپله ګوزاره کوي ، دچاپه کار ، کار مه لرئ که مو ښه دچا سره کولای شوای خو ښه کنه بد چا ته مه رسوئ.

دژوند يوه ترخه انسان ته ډېره ګرانه پرېوځي که يې څوک په ساړه دماغ اوسم فکر برابره نه کړي وايم ، له کوچنۍ خبري څخه لويه خبره پېښيږي ، که پر بدو واوړي ستاسي په ياد دي هغه بله شپه چي باران شوی وو ، دجهانګير اکا دکوراوبو بله لار نه درلوده دلاجور پر کور ورتلې ، دلاجور زامنو داوبو لاره وربنده کړه ، چي نور موږ دغه اوبه پردي خوانه پرېږدو ، هغه و چي ددواړو کورو انسانان پرله راووتل پرځای ددې چي په خبره سر خلاص کړي او يو دبل زور راوړي ، په لرګيو او بېلچو يې يو بل سره ووهل . جهانګير اکا سپين ږيری سړی و ، په سر کي ووهل شو ترډاکتره پوري لانه وو رسېدلی چي پر لاري مړ شو ، هغه شپږ اووه سرماتي خو لا پرېږده وايم ، خدای ﷻ مودي يې له حاله وساتي.

”په دغه کال کي دحاجي صاحب کشر زوی دلاس پرېولو اوبه راوړې ، دولت چي دپلار خبروته غوږنيولی و ، خپله اوږده خاموشي يې ماته کړه او ويې ويل : هو پلاره ! ددواړو کورونه خراب شو ل ، يو خو قتل و شو ، بل بدي ورپېښه شوه ، دايې لا څه دلاجور زامنو کډه بار کړه ، ښه کور ، ښه محله ، دبازار ښه کاروبار ، داټول ځيني پاته شول ، څوک وايي ريګ ته به تللي وي ، څوک وايي صحرا ته به تللي وي ، داشين ژمی او دا ودوی خوارانو ته ورپېښه . حاجي شاګل اکا چي دښوروا په ګوله پسي دشلومبو غوړپ وکړ ، لږ يې ګوله ترستوني تېره شوه ، ويې ويل : هو ! زويه دغه ګوله مي ترستوني نه تېريږي چي ددوی حال راپه ياد کړم . وايم ، موږ دغه دی په ژمي کي لا شلومبې نه قضا کوو هغه نور نعمتونه خو لا پرېږده.

وايم ددو ی خوارانو به څه حال وي چي ځان له يخه خوندي کړي او وچ اوږه ورسيږي ، پاچهي به يې و بولي ، په دغه لا کله خلاصيږي ، نوري خوارۍ هم ورته ګوري ، دخدای ﷻ عذاب خو لا پرېږده ، مازديګر ادم لالا په جومات کي ويل : چي د لاجور هغه سپين ږيری ورور او وراره هم حکومت نيولي دي چي ورور دي څه شو . داغريب خو په هيڅ نه وو خبر ، بې ازاره سړی و . دغه يو بچی يې و ، هغه يوه مزدوري ورته کوله ، په دغه يې ګوزاره وه اوس يې نو دوې تورسري (ښځي) په کور کي پاته شوې ، هغه وو درې کلي لاندي دچا په غوږې ”څنګ“ کي همسايه وو هغه دچا خبره ده وجود رويه لانده هم سوځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دغه حال کي ددروازې کړپ شو او " پاینـد " له بازاره راورسېدی ، ترسلام وروسته پلار او ورونو سترمسیا ورته وکړه ، دولت ورته وویل :موږ لږ انتظار وکړ هغه ته وځنډېدې ، بیا مو نو ډوډۍ راواخیستله ، هغه هم دډوډۍ په خوند نه یوپوه شوي دغه دلاجورد زامنو دغم قصه مو کوله.

پاینـد په جواب کي ورته وویل : دوکان مي پروخت بند کړ ، هلته مي لږ دوایي راواخیستله ، چي پرلاري جمعه ګل لالا راسره ملګری شو ، هغه هم دغه قصه کوله ویل یې دلاجوردزامنو چي دشپې کډه بارکړه په هغه شپه خو باران اوربېدی ، ختیې وې تریوځایه چي تللي وو پرلاري یې موټر چپه شوی و ، وایي ، چي دوه درې پکښي مړه او څو نور ټپیان او خوږ دي ، سم یې لا حال نه دی معلوم ، له کوچنۍ خبري څخه داده دوني (دومره) لویه خبره پېښه شوه ، بس پلاره هغه ستا خبره.

چي فکر او سوچ په کار دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغريبه مړه شوه

"ولي اکا ښه سړی و ، څوک يې نه وو ازار کړي ، ديو وزري او يواځيتوب ژوند ډېر پر تېر شوی و، دبل دګاونډيتوب احتياجونه يې ډېر ليدلي وو، دوه درې واره تربرو پرخپله مځکه داسي ووهه ، چي مرګ ته يې رسولی و، ډېره مځکه او جايداد تربرو ځني لاندي کړل ، پرهغه پاته به يې هم ګوزاره نه ورسره کېده ، مجبوره شو بازار ته يې کډه وکړه. ديو شناخته سره شريک شو ، څه کاروباريې پرله برابر کړ ، راستمن سړی و ، ژوند يې ژر ښه شو اوس يې نوهلکان هم غټ شوي وو ، په کار هم پوه شوي وو.

وايم هغه دچا خبره " چي ډوډۍ يې پرتبۍ ښه پخېده" زامنو ته به يې ويل: نيمه ډوډۍ خورئ نيمه دخدای ﷻ په رضا ورکوئ ، هيڅ شی مونه دي کم او مانده. ښه مېنه او کور ، ښه محله ، ښه دوکان او کاروبار خپله غوا درته ولاړه ده.

وايم: هغه تربرو چي زه يې خو واري ووهلم او دمرګ خوارۍ يې راباندي تېري کړې ، لا درته راشي هم په ښه وضعت او ښه چلند ورسره کوئ ، موږ به يې ددوی په نيت نه ورسره کوو ، زرګر چي دپلار مشر زوی و او ټولو خبروته يې غوږ نيولی و او ښه—ښه به يې ويل ، دخبري پر وار يې ويل: هو پلاره تابښې خبري وکړې ، دښه کار نوم لا ښه دی او دبد کار نوم بد دی او دبدو پای خراب دی ، خدای ﷻ موږ ته ښه ژوند راکړی دی او په ښه نظر يې راته کتلي دي.

وايم: بل که موږ ته دربدلي وي ، وي به خو موږ بل ته نه يو دربدلي . هغه زموږ تربرو چي زموږ سره يې ښه ژوند ونه کړ خپلي مځکي خو يې خپلي وې ، زموږ مځکي يې لا هم راځخه لاندي کړې ، دغه دی نن يې څه حال دی ، خدای ﷻ دبل له احتياجه نه وايستل ، اوس چي بيا خدای ﷻ داکاختي او وچکالي پر راوستله بيا نو خدای ﷻ ښه له مځکي سره ووهل.

نن غرمه " زعفران " راغلی و، چای مي ورته راوغوښتې وايم پرحال يې ژړا روا ده ، چي داقيصې يې راته کړې دي ، زړه مي باندي تور دود سو ، باغونه يې ټول وچ شوي وو ، دپسو دانه نه وه ورپاته ، دکال له سره چي يې پورونه کړي هغه پر باندي وو ، د پورورو له لاسه يې سترګي نه شوای ښکاره کولای. ويل يې زوی مي يوه مياشت دمخه باوړۍ ته ولوېدی نو رسلامت و ، خو دغه ښی لاس يې دوه ځايه مات شوی و. ويل يې ډاکټر پيسې مي نه درلودې ، سکندي والا هغه لاسونه چي ترې هغه ته مي ورووست ، هغه يې لاس وروتړلی هغه هم سم نه دی جوړ ، هلک ځيني په عذاب شو او خلګ وايي ، چي دابه بيرته ورماتوئ ، کوږ به يې ورتړلی وي ، ده راته ويل ، چي له کوره راتلم يو موټ اوړه هم په جوال کي نه وو ، موټر کرايه مي له بل چا پور کړه ، " زرګر سوړ اسوېلی وکيښ ، له نژدې منګي څخه يې اوبه پرسرپورته کړې ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ورته وویل: هو زویه ! پر موږ ښه ولاړه ده ، یوازې چې د خدای ﷻ شکر اداکړو ، څوک راځخه ازار نه شي ، کبر او لویي راځخه ونه شي.

وایم: هغه بله ورځ چا قیصه راته کوله چې "ګلداد " او ملنګ چې سکه داکا زامن دي پرکوچنیانو یې سره جنګ شوی دی بیا یې نو هلکان سره راوتلي دي ، مرګ له یې سره وهلي دي. یو هلک په سر کې په بېلچه وهل شوی دی ، چې دخبرونه دی ، دوه په " لرو " وهل شوي دي هغه هم کاري خوږ دي.

وایم: دانو څه ژوند دی چې یو وار کاختي شي ، بیا بدي شي ، وایم داټول زموږ عملونه دي " ولي اکا " دنسوارو دبلی سره ښوراوه ، نیت یې داو چې نسوار وکړي. زرګر دخبرې وار پیداکړ او ویې ویل: هو پلاره ! دزعفران قیصه مې درته کوله چې دزوی لاس یې مات شوی و ، هغه هم سکینډې والا کوږ ور ترلی و ، دغه یې حال وچې دموټر دکرایې پیسې یې لانه درلودې ، هغه دوا او ډاکټر خو لا پرېږده ، ما هم ددوی په عمل نه دي ورته کتلي چې یا یې زموږ مځکې لاندي کړي یا یې له موږ سره په کلي کي ظلمونه کول. وایم ده غریب هم پورته نه شوای کتلای ، دی هم په هغو خپلو کارو لکه چې شرمېدی.

بس پلاره ده دغه دغم قیصې راته کولې ، زه به هم یو وار په کار ځنې اخته شوم ، دوه واري مې چای ورته راوغوښتې اخیر مې زر روپۍ ورکړې چې داوا خله هغه دزوی علاج به په وکړي ، که کلي ته تلې رابه شي یوه ګونۍ اوړه ، څه چای او بوره به هم مادرته ایښي وي هغه به هم درسره یوسې.

ده غریب سر سرتور کړ ، ډېرې دعاوې یې وکړې ، ده لا دغه دعاوې کولې چې دکلي د " ملک مدو " زوی ورپسې راغلی ، سا یې لنډه – لنډه کېده زعفران ته یې وویل: ستا تر راتلو وروسته دې کور والا پر اولاد سخته ناجوړه وه ، بل شی نه وو دغه زموږ دسپاریانو په موټر کې مو راواخیسته دوې ښځې نورې هم ورسره راوختې ، دغه وو چې لنډې مانده ته راورسېدو ، هلته موموټر خراب شو ، سواریان کښته شول هغه ستا کوروالا مو په ځولۍ کې راکښته کړه ، دیو پاڼ په سیورې کې مو کښېنووله ، موږ په موټر اخته شو چې ژر به یې جوړ کړو ، لږګړۍ وروسته مو د کوچنې ژړا ترغوږ شوه موږ خو ورتلای نه شو ، هغه ښځې ورسره اخته وې یوه ښځه زموږ خواته راتېره شوه او په ژړا یې موږ ته وویل ، چې کوچنی یې پیدا شو او داغریبه مړه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به بد نه کوم

کله انسان داسي وي لکه هغه نوم چي وي ، دغسي ښه والی او بدوالی يې دهغه له نامه معلومېږي ، خو کله بیا داسي نه وي او خبره سرچپه وي لکه د " زرداد " نامه ته چي ګورې ، ځوک به وايي چي زر به سره ورکوي او زر به وېشي مګر دی داور سکروټې پاشي او ښېشي (وېشي) ، زرداد چي کوچنی ولا يوه ستړیا وه ، که به يوه ورځ ترڅانګو ايله شوی و سربه يې مات و . خو بله ورځ به يې دشيدو بوتل داسي کلک و غورځاوه چي نه يوازي شيدې به څني توی شوې بکلي پرپلار به يې بل بوتل هم تاوان کړ ، چي کله دګښېدو یا خاړپوځو شو بیا له مور او خوېندو څخه نور کار پاته و ، چي نورو کوچنيانو به چا خوړلې ، ده به ګلاسونه چپه کول چي نور به سم ناست وو ، ده به په لوښو کي خاوري اچولې ، وايمه سمه سرګرداني و.

یوه ورځ چي مور يې په کار پسي ولاړه او يو ناڅاپه يې د زرداد سوي ناري تر غوږ شوې ، له هغه ځایه يې ناري کړې.

- لکه چي خاوري مي په خوله شوې داڅه وشول ، چي هلک داسي سوي بغاري وهي ، " تانو " خور يې بدي واخيسته او ژر – ژر سرې اوبه باندي تويولې ، چي مور يې رانژدې شوه ورته ويې ويل : موري داخو يې تودې چاي پرڅان چپه کړې ، هله يوه چاره يې کوه ! مور يې ژر کوچنی دهلکانو په پلار پسي ولېږلی چي هله ورته وايه ژر ارځه چي زرداد وسو ، ميراجان چي ترلمانځه وروسته له جوماته پرلاري و ، حيران دی چي دا " جنت ګل " څنګه راځغلي . " جنت ګل " چي رانژدې شو پرپلار يې ږغ وکړ ، هله اغا جانه ژرکوه چي زرداد وسو .

ميرا جان هم په ډېره حيرانی سره پوښتنه څني وکړه څنګه او په څه شي وسو ؟ "جنت ګل " وويل: تودې چای يې پر ځان چپه کړې ، ميراجان دغسي دکور پر خوا را چابک شو چي راورسېدی، ګوري چي هلک لکه ماهی چي پروچه کښېږدې داسي پرله اوړي ، ميراجان سمدستي دهمسايه ندا کور ته ورناري کړې چي هله موټړ دې راوباسه چي يو وار داهلک تر يو ډاکټر پوري ورسو و.

"همسايه ندا " هم موټړ په تلوار رارهي کړ او هلک يې مخ پرروغتون (هسپتال) راواخيست ، ميراجان په دغه وارخطايي کي ندا ته وايي ته وا داوخت به څوک وي ، موټړوان ندا وويل: هو څنګه به نه وي ضرور به څوک وي ، دهسپتال(روغتون) پردروازه يې ليکلي دي(۲۴) ساعته بېړنی (ايمرجنسي) اسانتياوي ستاسي لپاره شته

په دغه حال کي کوچنی يو وار ډېر په عذاب شي ، بيا ميراجان خوارکی پرږغ کړي ، مه ژاړه اوس به پلار کوته شيان درواخلي (درانيسي) ، چي يو ډاکټر پيداشي بيا به نو پلار ډېر شيان درواخلي ، ښايسته –ښايسته شيان ، بيا ميراجان نداته وايي ښه تا ويل اوس به ډاکټر وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ندا : هو ډاکتر څه ډاکتر ان به وي دهغه هسپتال (روغتون) پردروازه يې دډېرو ډاکترانو نومان ليکلي دي امبولانس هم لري مگر امبولانس يې نو دچا په ښه نه دی ورغلی، ولي په هغه کي دوی کور ته ځي او دکورکار ځني اخلي.

ميراجان خبره ورغبرگه کړه : دښادی هسپتال او امبولانس دې شي خدای ﷻ دي ځوک نه ورته اړ کوي ، له ماڅخه خړي او روڼي پرله گډي شوي دي ، ته لاري ته سم پام کوه چي يا لار خطا نه کړې يا يو شی په ونه وهې يا دهسپتال کوڅه درڅخه خطانه شي.

ندا ورته وويل: وروره ته وارمه خطاکوه ، داپه دنيا کي پېښيږي ، دادی راورسېدو گوري چي دهسپتال دروازه کولپ ده ، يو صفايي والا له دروازې سره ناست دی جارويې وڅنگ ته پروت دی.

ميراجان خوارکی لکه مسافر پر راښوه شو ، سم يې هم نه پېژني چي مزدوردی يا کمپوډر ، خو دوی خپلي بدې ورځي ورته راوسول.

ميراجان ترسلام وروسته داسي په مظلومانه ډول ورته وويل: وروره ! ډاکتر صاحب چېري دی ؟ موږ دامريض را اخيستی دی ډېر په عذاب دی.

صفايي والا وويل: ډاکتر لا اوس نه دی راغلی ، تاسي ته خوهم دشي وخت نه معلوميږي ، بس هروخت چي راروان شئ ، هغه وخت راشئ.

ميراجان: وروره ته خوا مه بدوه ، داخو پېښه ده ، وخت نه لري. صفايي والا وويل: ډېري خبري به نه کوې ، هر شی خپله طريقه او وخت لري ، زه لا دغه هسپتال ته پروخت راځم ، دايې طريقه ده . اول به نمبر اخلې ، بيا چي ډاکتر پر "۹" بجې راورسيږي بيا به نو هغه وخت پرخپل اخيستي نمبر سره خپل مريض ډاکتر ته ورښکاره کوې.

ميراجان: په ډېره ناميدی سره دموټر خواته راغلی او "ندا" ته يې وويل: وروره داخو ډاکتران نه شته ، هغه سړي په ډېره خوشکه او خښم راته وويل چي هغه پر "۹" بجې راځي.

ندا : ته راځه چي دډآکتر کورته ورشو مجبوري ده اوس يې نو څنگه کوې ، هوسا د ستړي په حال څه خبر دی ، موټر ته راخېژه گوندي ډاکتر په کور کي پيدا کړو.

د " زرداد " سوی بدن ، سختو بوغارو ، دډاکتر نه پيداکېدل له ميراجان څخه هرڅه گډ وډ کړي وو ، نژدې و چي موټر ته د کړکی له لاري وخېژي ، خوند ا استاذ دروازه ورخلاصه کړه او موټر يې روان کړ ، لږ ساعت وروسته ندا پرميراجان ږغ وکړ، وروره دادی دډاکتر کور ته راورسېدو ، ته ژر دغه شنه دروازه و روټکوه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

داڅنګ ته يې دارنګ بټن هم ده ، ميراجان چي دغسي په يوه سا ورشېوه شو، دروازه او بټن يې يوځای وروهل لږ ساعت وروسته دروازه خلاصه شوه ، يو هلک چي دخوب کالي يې اغوستي وو، سترګي په دواړو لاسو موښلې راووت ، داسي معلومېدی لکه له خوبه چي وي ، ويې ويل : څوک مو په کار دی چي داوخت راروان ياست ؟

مېراجان داسي زهير ورته وويل: مريض مو رااخيستی دی ، ډاکټر صاحب مو په کار دی هلک وويل هغه اوس نه سته هغه واک ته تللی دی.

ميراجان وويل: ښه ډاکټر صاحب واک ته تللی دی ، واک چېري دی ، واک مريض دی که بل شی ، ته يې مور ته راوښيه چي هلته ورشو .

هلک وويل : په شي نه پوهېږې ، وايي واک څه شی دی ، واک ورزش ته وايي ورزش ته ، داسږی چي سهار ځغلي. ميراجان مخ پرندا استاذ راواړاوه ، ويل داخو هم نه شته وايي ډاکټر صاحب سهار ځغلي ، ګوره چي په چاپسي ځغلي ، داغريب ته هم لکه چي يوه خواري ورپېښه شوې ده چي په ميدانو دي ، ندا وويل : ته موټر ته راوخېژه مورږ له سهاره چپه راباركړې ده ، ته راځه بل روغتون ته ورشو که خدای ﷻ کول دهغه ډاکټران به پرځای وي او هسپتال به هم خلاص وي ماته يې ډېرو خلګو صفت کړی دی ، وايي چي دهغه دوايي سمه هم ده او ارزانه هم ، ناحقه غوټي خلګو ته نه ورپه شاکوي او ډاکټران يې هم ښه خلګ دي او هلک هم دادی اوس ډېري بغاري نه وهي ته وايه درد يې سوکه شو او که دژړا څخه ستړي شو .

ميراجان وويل: زما خيال دی هغه په کورکي چي مو ګولۍ ورکړې هغو لکه چي نشه کړ، ندا خبره ورغبرګه کړه ، بس دايو راورسېدو هغه دی ويني دهسپتال (روغتون) دروازه خلاصه ده ، خلګ وځي ننوځي ، معلومېږي چي ډاکټران هم پرځای دي ، دستي نورو خلګو ميراجان ته وار ورکړ ، هلک ډاکټر وکوت ، دوايي يې ورکړه ډاکټر خپل فيس هم ورمعاف کړ ، څو ورځي په هسپتال کي و ، ترهغه وروسته کور ته ولاړل ، ميراجان هم دوايي له حلالي خلاص کړ.

مياشت پس زرداد جوړ شو مور پلار او نورو کوچنيانو ته به يې ويل: بيا زه بد نه کوم دمور او پلار په خوله به کوم ، ما چي بد کول مورا و پلار څومره راسره په عذاب شول . څومره پيسې ځني ولاړې او پر ماڅخه خوارۍ تېري شوې ، بيا به بد نه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتياط کوه

ډېري خوارۍ پر تېري شوې ، سوګل يې د تې و او رنګينه په دوهم کال کې وه چې خاوند يې يوه شپه کور ته تلی پر لارې غلو وويشت او مړ شو ، دلاس ساعت او څه پيسې يې څني يووړې ، د " خانو " تر فاتحې وروسته يې څوک نه درلودل ، چې غم يې وخوري يا يې سرپرستي وکړي.

ميراث خواره يې ښه خلګ وو ډېره يې نه زهېرو له مګر د کومک وس يې هم نه ورسره کېدی ، ولې هغوی هم غريب خلګ وو ، خاص څه يې نه درلودل ، بس " شمايله " وه او دوه يتيمان ، ځوانه وه ترکور هم نه شوه وتلای چې د چاکره ورشي څه کار مزدوري يې وکړي ، ولې چې خلګ به څه وايي ، چې پر ژوند مي تور داغ ونه لګيږي او بل که تلای نو د کوچنيانو غم ورسره و ، چې خدای ﷻ مه کړه په دوی څه ونه شي ، نه بېرېږي ، د يو بل کره که به څه کار پيدا شو ، نو شمائلې ته به يې رالېږي ، د تلتک ، نالۍ او بالښت جوړېدو ځخه نيولې د کمبلو ترټکوهلو او کاليو ترمينځلو پورې يې له يوه کاره مخ نه ګرځاوه.

دومره مزدوري ورپاتېدله چې وچ اوړه به يې په رانيول بس حياداره او پلار داره مېرمن وه ، خپله حيا يې ساتله ، دايې هم پاچهي بلله ، چې څوک يې له خپلو يتيمانو سره پرېږدي او کار په ونه لري. خوارۍ او غريبۍ ډېري پرتېري شوې ، خو چا يې ږغ نه وا ورېدی ، څوکاله وروسته چې اوس " سورګل " څه غټ شو ، زلمی شو ، څه موده يې د چا سره مزدوري کوله خواوس پر غاړه راټال د تختو په غالب کې سګرټ خرڅوي ، څه يې لاس په خلاص دی ، په څلورو پنځو شپو کې به کټو باندې کېدله ماښام به ښه خوشحاله سره ناست وو ، د خدای ﷻ شکر به يې کاوه ويل به يې خدای ﷻ : دغه نيمه ډوډۍ موتر خوله تېره ده ته مو باقي ژوند له غمه وساتې او سورګل ته به يې ويل: زويه دغه خوارې چې کاړې او ماښام خپل کور ته راشې د بل له بدو مودې خدای ﷻ وساتي دغه لويه پاچهي ده ، دغه حال دې خدای ﷻ نه دروي.

سورګل وويل: هو موري ښه ولاړه ده ، خو بيا هم په دغه ګوزاره نه کيږي ، ژوند مناسبتونه غواړي ، جوړ ناجوړېښنيږي ، دالا څه هغه دی بابا مسکين په کوچنيوالي کې کوزده راته کړې ده او ولور يې ټول پاته دی ، حيا مې د بل پرکور ده ..... غاړه يې ايستل غواړي او حيا راخوندي کول غواړي ، هغه نور رواجونه خو لا څه کوې ، زه مجبوريم چې يوه خوارې وکاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې وويل: څه خواري به وکاږې ؟ مورې خو مال او دولت نه لرو چې بل کار وبار په وکړې ، بس همدغه ددوو لاسو خواري به کاږې.

سورګل وويل: مورې سرکار (حکومت) خلګو ته په پور موټران ورکوي ، زه به يو موټر په پور واخلم ، خواري به په وکاږم په کال دوه کې به مې کار سم شي ، تردغه دوه لاسو خواري خو هيڅ نه وځي.

مور يې ورته وويل: موټر څه کوې يو وار خو پور دی بيا چې ته مسافر شې زه په کور کې يوازې يم ، اوس چې ماښام ته راشې سترګې مې درډې کې وي ، دغه دنېستۍ پرګوله سره کښېنو وايم ، چې رنګينه خور دې نه وه راڅخه واده کړې ، له هغې سره به مې خوله پرې وه ، لاس به مې په سپک و ، هغه دې دهغې خوارکۍ بيا څه حال دی ، دژوند ګونډه ده ، زمورې دې دادغم رواجونه شي چې په کوچنيوالي دوستي وکړو بيا نو په لويوالي هغه هلک چرسي يا هيرويني يا غل شي ، نه ده معلومه چې څه شی ځني جوړشي ، مورې هم دغه ستا او درنګينې

دوستۍ په کوچنيوالي وکړې ، هغه دی رنګينه خور دې په سرو اوښکو واده شوه ، په سرو اوښکو ناسته ده زه دلته په پخه يم ، خاوند يې هغه و له بې لارو خلګو سره ګرځېدی هغه دقتل په تور (جرم) حکومت دغه دوه کاله ايله کوي او بندي کوي ، په دغه سرګردانۍ کې يې رنګينه له مورې څخه واده کړه ، په ښادۍ يې پوه نه شو ، پرون زه ورغلې وم ، ګرده کهول يې دغم پر کمبله ناست وو ، رنګينې داسې اوښکې تويولې لکه شمه داسې سوې وه تاچې ويل اور ته دې نيولې وه ، هغه ددې ښه ځواني پربل حال وه.

په دغه وخت کې يې مور له ژړا څخه په سلګيو شوه يو ګړۍ وروسته سورګل وويل: بس دی يو ګړۍ دې اوښکې پاکې کړه ، سورګل هم دپټو په څاک خپلې لندې سترګې وچې کړې بيا يې وويل: هو ! مورې زه هم څه غوږېدلی يم چې درنګينې خاوند به عمر قيد يا پانسۍ کيږي ، هغو اصلي قاتلانو دحکومت سړيو ته پيسې ورکړې ځانونه يې خلاص کړل او " بلو " اخښي ته يې وويل: چې ته اقرار کړی و ، چې د " ملک ظريف ورور ما مر کړی " او ځان يې پساوکړ، بس هغه دچا خبره " چې بد ګرځې بد به پرځې " له بدو خلګو سره ناستې ولاړې دغه دی تر دې حاله ورساوه چې نن يې ټوله کورنۍ او خپلوان دغم پرکمبله ناست دي ، وايم چې په مورې پورې يې لا دغه دمسکينې ډوډۍ زهر کړې ده ، دومره توان نه دی راپورې چې يو واردغه خور ووينم هغه ددې ښه ځواني څنګه کباب شوه ! بس خدای ﷻ دې دغه زمورې ځايه رواجونه ورک کړي ، هلک او نجلۍ لا کوچني وي مورې يې کوزده وروکړو. بيا نو نه ده معلومه چې په لويوالي څنګه شي او بيا په دغه وير اخته شو.

موري ما هغه خپله دغم سندره درته ويله هغه دغه قصه په راګډه شوه څه به يې درڅخه پټوم ، يوه مياشت کيږي چې موټر مې په پور اخيستی دی، موټروان (ډرېور) راچلاوه ما هم زده کړ ، داڅو ېېږې کيږي چې زه يې بيايم او راولم مازديګر چې راورسيږم هلته په ګېرج کې يې ودروم ، موټروان مې نن جواب کړ ما ويل ، ښه دی دغه دده پيسې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم راپاته شي نو که يو شي ځني جوړشو. موريې وويل: ښه دی زويه اوس خو اوبه تر ورخ تېرې دي. زه نو څه درته وو ايم بس احتياط کوه لېږي مه ځه ما ښام دغه خپل کورته راځه.

" سورګل چي نازده کړی و ، موټر يې لا سم نه وزده له څو خطرناکو پېښو څخه خدای ﷻ پاک ژوندی خلاص کړ، کنه هره يوه يې د مرګ وه ، څه موده کيږي چي موټر کورته راولي ، کله –کله به ماخوستن په کلي کي چا -چا يو او دوه نفرو ژمنه وسره وکړه چي سهار به سره ځو ، بس يو او دوه نفره دغه دکلي يو او دوه نفره دبازاري سواري(سپاري) به يې پيدا کړه بيا به يې موټر ته پښه ورکړه ، چا به ويل فضل –فضل وروره لږ سوکه (کرار) درځه او سو به مودلته په مړه کړې داځنګه رفتار (تګ) دی ، بل سپاري به ويل: دغسي چابک درځه مرګ له يارانو سره ښه دی ، په دغه اړو دوړ کي به يې موټر راوستی اوبېوی ، برايې ماخوستن هم دکلي دربېو کسانو ژمنه ورسره وکړه ، چي سهار وختي به سره ځو يو دوه کسه به پرلاري پيدا شي ، کني زموږ کرايه دي بس ده ، غرمه لا نه ده په کلي کي ناري شوې چي هلئ مړي يې راوړل ، کوڅې له کوچنيانو او ښځو څخه ډکي شوې ، سپين سري هم کوڅو ته راووتې د سورګل مور هم راوتلې ده يوې بلې سپين سري ته وايي. خدای ﷻ دي داجنګ و دروي څنګه ځوانان يې خاوري کړل ، دغه دی بيا يې لکه چي شهيدان راوړل.

هغه دی جنازې يې مسجد ته يووړې بيا به يې کومي مندي بوري کړي وي ، په دغه حال کي يوه دکلي ملا صاحب او هغه موټروان چي داپېښه يې په سترګو لېدلې وه او دامړي يې تر دې ځايه راورسول ، د سورګل پر مور دخلګو له مينځه را دمخه شو او داسي يې ورته وويل: دسورګل موري دخدای ﷻ امر قبول کړه ، خدای ﷻ درکړی و ، خدای ﷻ درڅخه واخيست هغه دی ستا دزوی او دکلي دربېو نورو کسانو جنازې مو مسجد ته راوړې. خدای ﷻ دي يې وبخښي.

دسورګل مسکين دمور يوه چيغه (ناره) ترخوله وختله زنو يې بلګ شروع کړاو ټول بدن يې بې واکه شو ، دستي نورو سپين سرو تراوږو ونيوله او پرمځکه يې کښېنوله ، يو بل سپين ږيري ورته وويل: دالته کښېنه جنازه ستا دلېدو لپاره دلته راوړې هغه موټروان (ډرېور) چي دغه قصه يې ټوله په سترګو لېدلې وه ، داسي يې ويل: زما موټر سهار دده په موټر پسې و ، دڅړي تربند چي ور تېر شو دوه موړه (کړليچ) په ها خوا سړک ښه هوار او سيده دی ، پردغه ځای چي دی زما دمخه و ، موټر يې نور تېز او چابک کړ ، مخامخ يوه غټه لاری موټر پرراغلی ، سورګل هم لکه چي له ډېري تېزۍ څخه موټر نه شو کابو کولای ، نومخامخ يې په دغه ببنس موټر کي وواهه ، دده موټر خو کوچنی و ، دهغه موټر ترحصه لاندي شو ، موږ چي ورکښته شوو ، بس دقيامت ورځ وه ، ويني بهېدلې. موږ چي سره راکښل ټول مړه وو ، خدای ﷻ دي يې وبخښي ما به کله- کله سورګل مسکين ته وويل ، چي موټر دي سم نه دی زده ، په خپله يې مه چلوه ، که يې چلوې نو احتياط کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا په مسافرۍ کي

دمابنام ترلمانځه وروسته به ځوانان ، سپين ږيري سره راټولېدل ، ځوک به لوړ پردو کانچه ناست وه ، چا به لاندي دو کانچي ته څنګ وهلی و . ځوک به بيا دجماعت دېوال ته ناست و. که به ځوک نه وه راغلي دهغو به پوښتني کېده ، ښې غوري به کېدې ، دکلي بازار نوې او زړې به بيانېدې ، که به له يو ې خوا ځوسپين ږيري دپخوا زمانې خبري کولې ، له بلي خوا به بيا چا دسبا لپاره خپل کارونه يادول.

يوه به ويل: سبا زما د اوبو وار دئ ، ته وايې مځکه په مي اوبه سي که به څه پاته سي ؟

هغه بل به ورته ويل: يا وروره ! فکر مه کوه واله ډکه ده ، وايم که نيت پراخه کړې زما لانيم کار درسره کېږي ، وايم چي کاختي تېري شوي ، خدای ﷻ پاک دي بيا دا وچکالي نه راولي. سږکال خو دالله ج فضل دی بارانونه او ځای – ځای واوري وشوې ، دهغه دي يو څه اوبه شته.

هغه بل به ورته وويل: بس اوبه به دخدای ﷻ ج خير کړي سبا په هغه کښته کلي کي واده دی او موږ ټوله کلي ته يې ست کړی دی چي هيري مو نه شي، بس له هري خوا به مرکه توده وه ، يوازي زرګر لالا وچي ښه عجيبه نوې به يې نه وه اورېدلې څه به يې نه ويل.

کله چي به يې څه عجبه اورېدلې وه په هغه ورځ به په جګه غاړه ناست و ، هر سړی به په پوهېدی چي عجبه يې اورېدلې ده ، نن هم چي جګ ناست و انتظار يې کاوه چي خلګ ټول پوره شي او يو ځوک دعجبې خبري پوښتنه ځيني وکړي او دی خپله عجيبه ورته بيان کړي ، په دغه حال کي تاج ګل راورسېد او پر زرګريې لا په ولاړه ږغ وکړ، شروع په کوه زوروره خلګ دي په انتظار ووژل.

زرګر وويل: نه – نه تاج ګل لالا ټوله ژوندي دي ، بس راځه ته مانده وې ، ښه شو چي راغلې. نوې هم عجبه نوې وه.

تاج ګل وويل: شروع په کوه چي دډوډۍ تروخته که دي په متيې خلاصه کړه !

زرګر وويل: چي نه مي پرېږدئ نو يې واورئ ماپښين مي يو دوست دکراچي دسفر قصه راته کوله ، تاسي واورېدل ؟ ټول مجلس پر راږغ کړه هو – هو قصه کوه ! وامو ورېدل.

زرګر زياته کړه: بس نو ورور ته دي وويل شي ، دغه دوست قصه راته پيل کړه ويل يې: دکراچي دبس ټکټ مي کړی و ، پرخپله چوکۍ کښېنستم ، ټول بس ډک شو ، په مزل يې شروع وکړه ، ترڅو ساعته مزل وروسته دبس دمخ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا څخه یو سړی راولاړ شو په نصیحت یې شروع وکړه ، بې سده زورور تقریر یې وکړ، په دغه حال کې د بس د پای له خوا یو بل سړی راولاړ شو ، ویل یې: دا څنګه بنه سړی دی او څنګه ښې خبرې یې وکړې زه غواړم ودغه سړي ته لور ورکړم.

نصیحت والا چې دا خبره واورېده ویل یې: نه – نه زه دې لور نه غواړم ، ما دا خبرې د خدای ﷻ لپاره وکړې زه دې لور څه کوم ، دلته د لور پلار زاری ورته شروع کړې چې خامخا به زما لور په نکاح اخلې.

وایم ، چې څه سر دې پرله ګرځوم د غو نورو مسافرو هم خواستونه ورته وکړل.

نصیحت والا خبره ومنله چې سمه ده زه به دې لور په نکاح کړم ، په دغه حال کې یو بل سړی راولاړ شو ویل یې ، چې له ماسره څه خوږې (متهایي) دي د کور لپاره مې رااخیستې دي ، زه بیا دا خیرات کوم دا یې د دې دوستۍ شیریني ، چې دغه دوستي وشوه ، اوس نو په بس کې د مسافرو خورا ساعت تېر دی یو وار نصیحت بیا دوستي او بیا مفته متهايي او شېریني (متهایي) ووېشل شوه ، هغه د چا خبره چې مفتو شرابو به د چا لاس ودرېږي ، بس خولې شخوند – کیږي خوک په تعجب خوک په خندا دي.
وایم تاته دي وویل شي ښه و چې نه وې راسره ماورته وویل: ولې یاره ته بیا څومره کم نیتی یې ، د بل مفته متهایي دي لا نه ده راباندې پېرزو ؟

ده راته وویل: په دغو متلو او کنایانو بیا زما سره نه خلاصیږې سمه یې سپینه راته وکړه.

حقداد راته وویل: چې لږ وروسته به دې سر په خلاص شي ، هغه د چا خبره ، چې د خرو خاوند راشي ، دلته زرګر قصه پرېښووه ویل یې: بس دی نوره قصه به بیا بل وخت کوو.

د زرګر نازک طبعیت هرچاته معلوم و ، چې په بنډار (مجلس) کې به دده لپاره چای راتلې ، دده مړی (ډوډی) به ښه غوړه وه ن، بیا نو ده ښه مجلس کاوه او ښه شعر به یې خلاص و ، چې نه چای وې ، نه ډوډی نو ځکه یې قصه په نیمایي کې ودروله یا پرېښووله.

تاج ګل لالا چې دده ښه طبیعت نیولی و او ترنورو ښه ورسره پوهېدی ، پر راړغ یې کړل ، وروره زرګره قصه مه پرېږده ته خو د مجلس مالګه یې ، چې ته پکښې نه یې هغه مجلس لا خوند نه کوي. وایم ، چای به بیا په کوټه کې کوو ، دغه یو ګلاس او به درواخله حلق به په لوند کړې نو به په قصه ښه خوند وکړې ، زرګر چې اوبه وڅښلې ، یو څه د تاج ګل د ناز خبرو طبیعت ورسم کړی و ، ویل: نه – نه داسې نه ده ما ویل ، ناوخته به وي کوچنیان به کور راته ګوري ، ټول مجلس په یوه خوله پرړغ کړه وروره زرګره !

قصه کوه ته وایې ناوخته به وي ، وایو چې سهار کیږي لا دې نه پرېږدو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګر لالا قصه پیل کړه: نو خبره داده چې حقداد راته وویل: متاپيي او خوړېي نه وي چې موږ وخوړلې بلکې د خدای ﷻ قهر شو ، لږ ساعت وروسته ټول خلګ له موټروان سره نشه او بې سده شوي يو ، دغو درې کسانو چې يو نصيحت والا ، دويم دلور پلار او درېيم دمتاپيي والا ، درې سره ملګري او غله دي ، بيا نو يوه موټروان (ډرېور) چوکۍ ته ورغلی دی ، اوبس بې يوې خوا ته درولی دی ، چې څه شيان راسره دي ، پيسې ، ګړۍ ، او نور قيمتي شيان ، هغه به يې ټنه په ټېغمۍ له مسافرو څخه راټوک کړي وي.

يو وخت چې موږ په حال کې راغلو ګورو چې په هسپتال (روغتون) کې پراته يو ، ډاکټران ستني رالګوي ، د حکومت سړي شا وخوا راباندي پېره دي ، ته وا موږ غله يو ، هغو درېيو کسانو موږ ټول لوټ کړو ن، چې په ځان يې لانه کړو پوه.

بس وايم: حقداد راته وويل ، چې دناولده چا شی به څوک نه خوري ، بيا په مسافرۍ کې.

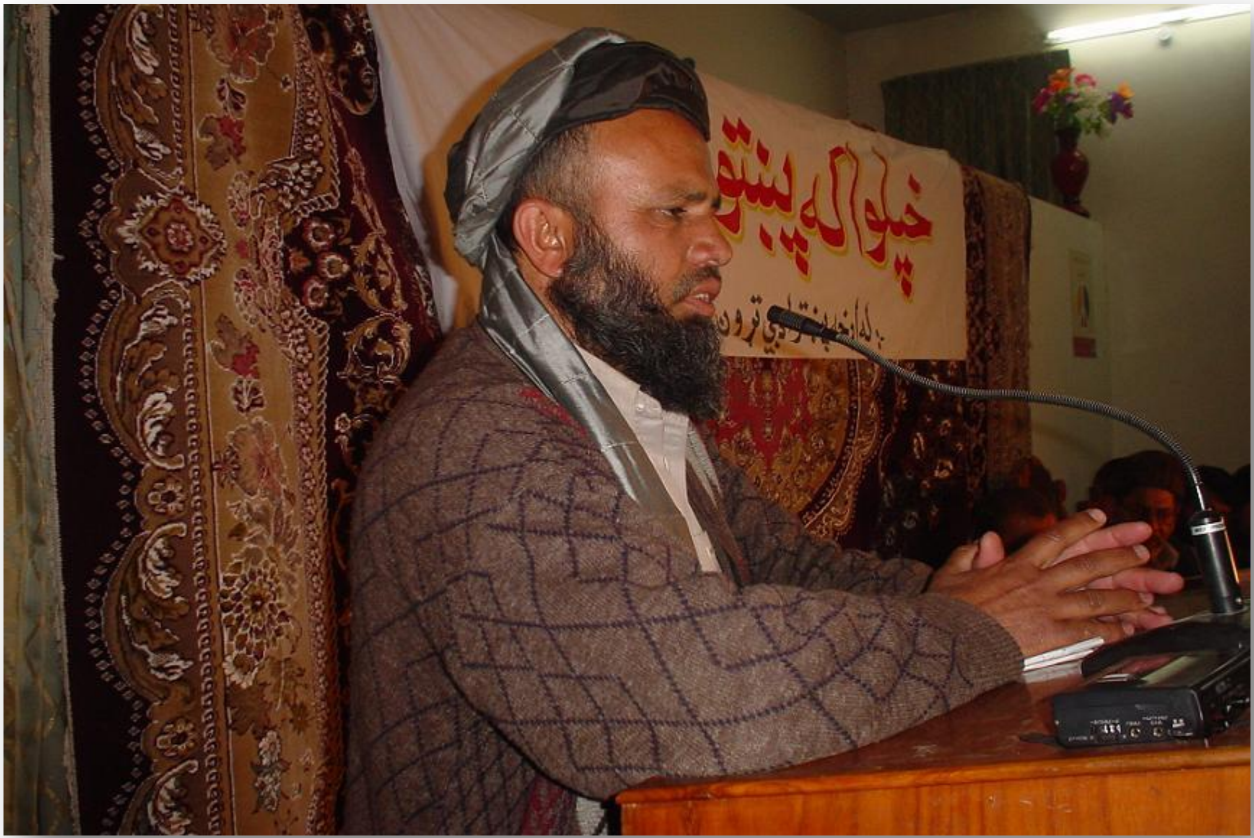

رحمت الله رحمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ ـــــ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت ـــــ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې ـــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ـــــ ليکونکی: شيخ مصطفى العدوى مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه ـــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) ـــــ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديو اکتيويتي ـــــ ليکوال: پوهنوال ډاکتر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ـــــ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ـــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لارې چارې چې اند ښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ـــــ ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ـــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ـــــ ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر ويبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هنر او ادبيات :**

- راځئ کيسه وليکو ـــــــــــــ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ـــــــــــــ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ـــــــــــــ ويناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ـــــــــــــ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کيسې پښتو لنډۍ او غاړې ـــــــــــــ ليکوال: ځارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ـــــــــــــ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ـــــــــــــ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ـــــــــــــ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **تاريخ او سياست :**

- روز شمار واقع افغانستان ـــــــــــــ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو ترمنځ د يووالي هڅونکې ـــــــــــــ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښې ـــــــــــــ ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواړه ـــــــــــــ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ـــــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library